

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/91/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118208584
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1118208584.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holicekej, v spore žalobkyne: O. E. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. C. XXX/X, XXX XX H. X, Č. S., zastúpenej: G. Lehnert, s. r. o. so sídlom Budova ORBIS, Rajská 7, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 31 347 762, proti žalovanému: I. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ž. X, T., zastúpenému: Niku & partners, s.r.o. so sídlom Prokopa Veľkého 51, Bratislava, IČO: 36 866 008, o určení, že kúpna zmluva uzatvorená žalovaným je voči žalobkyni právne neúčinná, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 14. apríla 2025, č. k. B1-8C/13/2018-542, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalobkyne na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Malacky pod sp. zn. 30C/44/2018 a súčasne do právoplatného skončenia konania vedeného Mestským súdom v Prahe pod sp. zn. 56Cm/20/2018 sa zamietol, návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Malacky pod sp. zn. 30C/44/2018 sa zamietol, návrh žalobkyne na prerušenie konania do právoplatného skončenia trestného konania vedeného proti žalovanému na Obvodnom súde pre Prahu 5 pod sp. zn. 38T 118/2023 sa zamietol, určil, že kúpna zmluva, ktorou bolo prevedené vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území: P., obec: P., okres: E., zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, evidovanom Okresným úradom Malacky, katastrálnym odborom, ako pozemky parc. reg. "C", s parcelným číslom XXXX/X o výmere 138 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, s parcelným číslom XXXX/X o výmere 748 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, s parcelným číslom XXXX/XX o výmere 934 m², druh pozemku Ostatné plochy, s parcelným číslom XXXX/XX o výmere 21 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria a stavba so súpisným číslom XXX, postavaná na parcele XXXX/X, popis stavby rodinný dom z výlučného vlastníctva predávajúcej I. Š. rod. H., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, bytom T. X, XXX XX T. do výlučného vlastníctva žalovaného ako kupujúceho, na základe ktorej bol vklad vlastníckeho práva povolený Okresným úradom Malacky v konaní vedenom pod číslo V-1641/2018 je voči žalobkyni neúčinná a žalobkyni priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vychádzal zo zistenia, že Zmluva o pôžičke obsahuje dojednania, podľa ktorých sa žalovaný ako veriteľ dňa 24.06.2011 dohodol s dlžníčkou, že jej poskytne bezúročne peňažnú pôžičku - peňažnú sumu 120.000 € na dobu určitú do 31.12.2016 a dlžníčka sa zaviazala, že po uplynutí dohodnutej doby v termíne splatnosti poskytnutú peňažnú sumu žalovanému vráti. Dohodli sa, že žalovaný ako veriteľ poskytne dlžníčke pôžičku 120.000 € v hotovosti tak, že v deň podpísania tejto zmluvy odovzdá sumu vo výške 120.000 € zodpovedajúcu výške dohodnutej

pôžičky do rúk dlžníčky. Dlžníčka podpisom tejto zmluvy zároveň potvrdzuje prevzatie pôžičky vo výške 120.000 €. Dokladom o poskytnutí peňažnej pôžičky zo strany veriteľa a jej prijatí dlžníčkou je táto zmluva podpísaná žalovaným ako veriteľom a dlžníčkou. Dlžníčka je povinná peňažnú sumu (pôžičku) vrátiť podľa bodu I tohto článku vrátiť veriteľovi v celej výške najneskôr do 31.12.2016 (čl. I, bod 4). Na listine sa nachádza podpis dlžníčky a žalovaného. Podpisy nie sú úradne osvedčené. Napriek tomu, že listina obsahuje vyhlásenie o tom, že dlžníčka potvrdila prevzatie hotovosti 120.000 €, bez ďalšieho toto vyhlásenie nepovažoval za dôkaz toho, že táto suma bola aj v skutočnosti dlžníčke žalovaným odovzdaná. Z tejto listiny mal preukázaný obsah týchto vyhlásení, čiže nie aj to, že k odovzdaniu peňazí došlo, a podrobil tento dôkaz hodnoteniu podľa svojej úvahy jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti. Mal preukázané, že dlžníčka, O. L. Š., nar. XX.XX.XXXX, bola ku dňu 22.03.2018 výlučnou vlastníčkou pozemkov s parcelnými číslami XXXX/X o výmere 138 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, XXXX/X o výmere 748 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, XXXX/XX o výmere 934 m², druh pozemku: ostatné plochy, XXXX/XX o výmere 21 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, parcely registra B., a stavby so súpisným číslom XXX stojacom na pozemku s parcelným číslom XXXX/X, popis stavby: rodinný dom, nachádzajúce sa v katastrálnom území P., obec P., okres E. (ďalej spoločne aj "nehnuteľnosti v P.") s tým, že na nehnuteľnostiach viazne ako ťarcha vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného bývania a užívania v prospech T. H., rod. D. a D. H. (rodičia dlžníčky), čo je preukázané z listu vlastníctva vedeného k tomuto dňu Okresným úradom Malacky, katastrálny odbor, pre katastrálne územie P., obec P., okres E., pod č. XXXX. Nehnuteľnosti nadobudla darom na základe toho istého právneho titulu, ktorým nadobudli oprávnení vecné bremeno k týmto nehnuteľnostiam (vklad povolený pod sp. zn. V 284/09). Z kúpnej zmluvy uzatvorenej žalovaným ako kupujúcim a dlžníčkou O. L. Š. ako predávajúcou dňa 23.03.2018 je preukázané, že dlžníčka prevádza na žalovaného svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zo svojho výlučného vlastníctva do výlučného vlastníctva žalovaného za dohodnutú kúpnu cenu a za podmienok stanovených touto zmluvou. Zmluvné strany sa dohodli, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tejto kúpnej zmluvy predávajúca odpredá a kupujúci kupuje za dohodnutú kúpnu cenu 124.000 €. Kúpna cena bude uhradená do 60 dní po podpise tejto zmluvy na účet predávajúceho č. ú. J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Podpis na kúpnej zmluve bol úradne osvedčený dňa 23.03.2018; v tento deň bola zmluva uzatvorená. Výlučné vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v P. nadobudol žalovaný na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Malacky, katastrálny odbor, dňa 26.03.2018 pod sp. zn. V-1641/2018, čo je preukázané z listu vlastníctva č. XXXX vedeného pre katastrálne územie P., obec P., okres E., ku dňu 30.03.2018. Vychádzal z toho, že medzi stranami nebolo sporné skutkové tvrdenie žalovaného, že žalovaný je priateľom bývalého manžela dlžníčky. Z listu "jednostranné započítanie vzájomných pohľadávok" mal preukázané, že touto listinou oznamuje žalovaný dlžníčke dňa 22.05.2018, že jej jednostranne započítava jeho pohľadávku na zaplatenie sumy 120.000 € voči pohľadávke dlžníčky na zaplatenie kúpnej ceny 124.000 €. Na listine je podpis žalovaného, pričom je na listine aj ďalší podpis označený ako "Š. L." s pripojeným dátumom "22.5.2018". List je adresovaný dlžníčke na adresu P. XXX. Mal preukázané, že J. E. sa v konaní vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 30C/44/2018 domáhala určenia, že dlžníčka je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností v P.. Z rozsudku Okresného súdu Malacky z 02.03.2020, č. k. 30C/44/2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 27.10.2020, č. k. 5Co/131/2020-216, je preukázané, že súd dospel k záveru, že pani J. E. nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníctva k nehnuteľnostiam v P.. Súčasne nezistil dôvody neplatnosti tejto kúpnej zmluvy. Medzi stranami nebolo sporné, že dlžníčka dlh voči žalobkyni v sume 3.100.000 Kč a ani dlh voči p. J. E.Ď. v sume 1.950.000 Kč (neskôr postúpený na žalobkyňu) neplnila ani riadne, ani včas a to ani sčasti. Nebolo medzi stranami sporné skutkové tvrdenie žalobkyne zo žaloby, že dlžníčka nie je vlastníčkou žiadneho iného nehnuteľného majetku, ktorý by mohol byť postihnutý výkonom rozhodnutia, z ktorého by mohli byť dlhy dlžníčky uspokojené. Na základe ustáleného skutkového stavu uzavrel, že žalobkyňa má voči dlžníčke pohľadávky - dlžníčka (O. L. Š.Á.) si od žalobkyne požičala 3.100.000 Kč na základe viacerých zmlúv o pôžičke, ktoré boli riadne uzatvorené, platby realizované, a záväzky zabezpečené vlastnými zmenkami. Ďalšiu sumu 1.950.000 Kč požičala dlžníčke p. J. E., pričom tieto pohľadávky boli následne postúpené žalobkyni. Všetky pohľadávky žalobkyne boli judikované právoplatnými a vykonateľnými rozsudkami českých súdov potvrdzujúce dlžníčkin záväzok. Došlo k prevodu nehnuteľností v P. - dlžníčka previedla dňa 23.3.2018 svoj výlučný nehnuteľný majetok v P. na žalovaného za 124.000 €, pričom trhová hodnota nehnuteľností nie je 139.000 €, ale až 262.196 €. Žalovaný ako kúpnu cenu neuhradil peňažne, ale vykonal jednostranný zápočet svojho dlhu titulom úhrady kúpnej ceny vo výške 124.000 €. Pôžička od žalovaného neexistovala - žalovaný tvrdí, že dlžníčke požičal 120.000 € v hotovosti v roku 2011, čo malo byť potvrdené zmluvou o pôžičke podpísanou oboma stranami. Uviedol, že žiadne dôkazy o

skutočnom odovzdaní hotovosti (napr. svedkovia, bankové výpisy, korešpondencia, ani nič iné) neboli žalovaným produkované. Viaceré osoby (B., P., Č.) spochybnili potrebu takejto pôžičky - dlžníčka žila v zabezpečenej rodine, nemala finančné ťažkosti, a podľa výpovede svedkyne Č. dokonca priznala, že pôžička bola fiktívna a slúžila len na "záchranu" nehnuteľností v P.. Konštatoval, že existoval u dlžníčky úmysel ukrátiť veriteľa - zo zvukovej nahrávky rozhovoru žalobkyne s dlžníčkou zo dňa 02.04.2018 jednoznačne vyplývalo, že dlžníčka priznala, že prevod nehnuteľností vykonala preto, aby sa ich "zbavila", a to aj napriek tomu, že bola žalobkyňou zaviazaná svoj dlh splatiť z výnosu z ich predaja. Z listu o jednostrannom zápočte vyplýva, že kúpna cena nebola uhradená peňažne, ale len spätne započítaná, a z kúpnej zmluvy nevyplývala dohoda o zápočte, ale vyplýval z nej len záväzok uhradiť cenu do 60 dní na účet dlžníčky. Z kontextu skutkových okolností mal preukázané, že o tomto úmysle žalovaný nielen mohol vedieť, ale aj vedel. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa čl. 1 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (RÍM II) v platnom znení (ďalej len "nariadenie Rím II"), podľa čl. 2 ods. 1 nariadenia Rím II, podľa čl. 4 ods. 1 nariadenia Rím II, podľa čl. 36 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach v platnom znení (ďalej len "nariadenie Brusel I bis"), podľa čl. 52 nariadenia Brusel I, podľa čl. 14 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) v platnom znení (ďalej len "nariadenie Rím I"), podľa § 39, § 42a ods. 1, 2, § 42b ods. 1, ods. 2, § 524, § 116, § 580, § 588, § 628, § 657 Občianskeho zákonníka v spojení s § 574, § 580 ods. 1, § 1879, § 1880, § 1881, § 2390 českého zákona č. 89/2012 Sb. občiansky zákoník v znení účinnom do 31.12.2020 (ďalej len "NOZ"). Konštatoval, že ustanovenie § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka obsahuje dve skutkové podstaty odporovateľnosti. V prvom prípade ten, kto právnomu úkonu odporuje, musí preukázať úmysel dlžníka, ako aj to, že druhá strana (žalovaný) o dlžníkovom úmysle ukrátiť veriteľa vedela, resp. o ňom nevedela len v dôsledku svojej nedbanlivosti. V druhom prípade sa úmysel dlžníka a vedomosť druhej strany o tomto úmysle predpokladá (prezumeje). Druhá strana (osoba dlžníkovi blízka) má však možnosť preukázať, že úmysel ukrátiť veriteľa nielenže nepoznala, ale aj to, že jej nemožno vyčítať zavinenie tejto neznalosti (Lazar, J. a kol.: Občianske právo hmotné 1. Bratislava : Iura edition, 2006, s. 135-136). V zmysle § 42a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka pre úspech žalobkyne, t. j. pre požadované určenie neúčinnosti daného právneho úkonu, bolo potrebné, aby preukázala, že je naplnená jedna z dvoch skutkových podstatí odporovateľnosti v tomto ustanovení. Bolo preukázané, že žalobkyňa má proti dlžníčke vymáhateľnú pohľadávku v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaný namietal, že zmluva o postúpení pohľadávok uzatvorená medzi žalobkyňou a p. J.Z. E. nie je platná, nezistil existenciu dôvodov neplatnosti tejto zmluvy, pretože s poukazom na § 1881 ods. 1 NOZ postúpeniu danej pohľadávky na žalobkyňu neodporuje žiadna dohoda dlžníčky s p. J. E. ako veriteľkou, ani nejde o prípad pohľadávky, ktorá zaniká smrťou alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa k ťarche dlžníčky zmenil a nejde ani o rozpor s dobrými mravmi, pretože žiadne konanie žalobkyne, ani p. J. E. sa neprieči dobrým mravom. Skutočnosť, že p. J. E. bola neúspešná v konaní vedenom na Okresnom súde Malacky nezakladá rozpor s dobrými mravmi len preto, že žaloba bola zamietnutá pre absenciu naliehavého právneho záujmu a súčasne záver, že kúpna zmluva z 23.03.2018 nie je neplatná nevyklučuje záver, že je možné jej odporovať, čo napokon aj konajúce súdy konštatovali. Námietka žalovaného bola nedôvodná. Konštatoval, že žalobkyňa tak má voči dlžníčke právo na plnenie predmetných pohľadávok v celkovej sume spolu 5.050.000 Kč. Všetky tieto pohľadávky žalobkyne (vrátane tých, ktoré boli na žalobkyňu postúpené p. J. E.D.) boli priznané právoplatnými a vykonateľnými súdnymi rozhodnutiami českých súdov. Z dokazovania nevyplývalo, že by pohľadávky žalobkyne zanikli po ich judikovaní súdom splnením alebo inak. Pohľadávky žalobkyne zostali neuspokojené. Preto má žalobkyňa proti dlžníčke vymáhateľnú pohľadávku. Bolo preukázané, že žalovaný a dlžníka uzatvorili dňa 23.03.2018 kúpnu zmluvu, ktorou dlžníčka previedli na žalovaného nehnuteľnosti v P.. Žalovaný sa podľa zmluvy zaviazal zaplatiť dlžníčke za prevod kúpnu cenu 124.000 €. Kúpnu cenu žalovaný, ako vyplývalo z dokazovania, nikdy neuhradil - k splneniu dlhu žalovaného voči dlžníčke došlo tak, že listinou zo dňa 22.05.2018 žalovaný započítal túto pohľadávku dlžníčky titulom zaplataenia kúpnej ceny proti pohľadávke žalovaného voči žalobkyňou na vrátenie pôžičky 120.000 €, ktoré jej podľa svojich tvrdení požičal v hotovosti dňa 24.06.2011, no podľa súdu išlo o započítanie neplatné. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že kúpnu zmluvou z 23.03.2018, čiže simulovaným právnym úkonom s náležitosťami podľa § 588 Občianskeho zákonníka (kúpna zmluva) bol zastretý iný, disimulovaný právny úkon s náležitosťami podľa § 628 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (darovacia zmluva). Inými slovami, kúpnu zmluvou z 23.03.2018 mienili strany uzavrieť darovaciu zmluvu, nie kúpnu zmluvu. Vychádzal zo zistenia, že predmetné nehnuteľnosti v P. nadobudla dlžníčka ešte v roku 2009 . Išlo o dar jej rodičov, pričom k nehnuteľnostiam bolo zriadené právo rodičov dlžníčky

k nehnuteľnostiam zodpovedajúce vecnému bremenu. To, že vecné bremeno sa plní vyplývalo aj z vykonaného dokazovania a vyjadrenia právnej zástupkyne žalovaného, že v nehnuteľnosti aktuálne žijú rodičia dlžníčky. Vzťah dlžníčky k nehnuteľnosti treba posudzovať z hľadiska toho, že ide o obydlie, v ktorom žijú jej rodičia a je veľmi nepravdepodobné, že by chcela privodiť situáciu, kedy by sa vo svojom veku rodičia dlžníčky (aktuálne otec dlžníčky D. H. vo veku 84 rokov a matka T. H. vo veku 82 rokov) museli z nehnuteľnosti vysťahovať. Zámer dlžníčky "ochrániť" rodičov a obydlie jej rodičov pred tým, aby sa museli v dôsledku plnenia záväzkov voči žalobkyni vysťahovať z nehnuteľnosti, ktorú v r. 2009 darovali dcére (dlžníčke) preto plne zodpovedá aj jej vyjadreniu na zvukovej nahrávke rozhovoru žalobkyne s dlžníčkou z 02.04.2018, v ktorej dlžníčka uviedla: "ja nemôžem rodičov vyhodiť z toho baráku". S tým plne koreluje aj ukracujúci úkon dlžníčky v podobe uzatvorenia spornej kúpnej zmluvy. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný vôbec niekedy bol schopný požičať dlžníčke sumu 120.000 €. Bolo úlohou žalovaného preukázať, že došlo k skutočnému odovzdaniu sumy 120.000 € v hotovosti dlžníčke v súvislosti so zmluvou o pôžičke uzatvorenej dňa 24.06.2011. Zmluvné strany zmluvy o pôžičke z 24.06.2011, čiže žalovaný a dlžníčka, síce vyhlásili, že dokladom o poskytnutí pôžičky je uzatvorenie tejto dohody, no uvedené vyhlásenie nepovažoval súd za dôkaz toho, že k odovzdaniu peňazí aj skutočne došlo. V danom prípade bolo dôkazné bremeno toho, že k odovzdaniu peňazí skutočne došlo na žalovanom, nie na žalobkyni, pretože dokazovanie toho, že k odovzdaniu peňazí nikdy nešlo (a teda že pôžička ako reálny kontrakt skutočne nevznikla) by bolo dokazovaním negatívnej skutočnosti, ktorej existenciu nemala ako žalobkyňa preukázať. Poukázal na viaceré zvláštne okolnosti, konkrétne že: (i) k odovzdaniu peňazí titulom pôžičky dňa 24.06.2011 údajne došlo v hotovosti a to v nezanedbateľnej sume 120.000 €, (ii) nebolo preukázané, či žalovaný takouto hotovosťou vôbec disponoval a či reálne mohol takúto sumu dlžníčke skutočne požičať, (iii) žalovaný nevysvetlil, či tieto prostriedky mal k dispozícii v hotovosti (ak áno, z akého dôvodu), resp. či ich vyberal pred poskytnutím dlžníčke z bankového účtu a či vedel takúto transakciu potvrdiť, (iv) z akého dôvodu poskytol prostriedky v hotovosti a nie bezhotovostne, (v) prečo doklad o tejto pôžičke v podobe zmluvy o pôžičke nebol podpísaný u notára, či inak osvedčený, ako aj to, že (vi) žalovaný bol priateľom bývalého manžela dlžníčky, s ktorým mala v tom čase dlžníčka už zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo, t. j. nie je zrejmé, v čom videl záruku žalovaný, že mu dlžníčka - ktorá mala o rok na to pri rozvodovom konaní príjem len 10.000 Kč (t. j. 411,17 € - kurz v 2Q roka 2011 bol 24,321 Kč/€, podľa www.kurzy.cz/kurzy-men/historie/EUR-euro/2011/; ods. 57 vyššie) - splatí pri splatnosti o 5 rokov dňa 31.12.2016 celkovú sumu 120.000 €. Tieto zvláštne okolnosti žalovaný nijako dôveryhodne nevysvetlil, ani žiadnu reálnosť danej pôžičky nepreukázal. Mal za to, že žiadnu takú pôžičku dlžníčka nepotrebovala. Vystupovala podľa zhodných vyjadrení viacerých osôb (R. P., H. B., W. Č.) ako materiálne a finančne zabezpečená manželka a žena v domácnosti a nemala dôvod zmluvu o pôžičke uzatvárať. Žalovaný síce tvrdil, že dlžníčka a jej bývalý manžel O. I. Š. mali zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo od r. 2005, resp. že od roku 2013 boli rozvedení s tým, že ani spolu nežili, no O. I. Š. bol finančne zabezpečený a liečba bola zabezpečená poistným plnením z poisťky, ktorú mal uzatvorenú a preto nebolo nevyhnutné, aby jeho manželka, s ktorou mal zrušené BSM a s ktorou sa neskôr rozviedol mu zabezpečila danou pôžičkou starostlivosť, na ktorú mal vlastné prostriedky. Okrem toho, žalovaný bol priateľom bývalého manžela dlžníčky a nedáva žiadnu logiku, prečo by uzatváral danú zmluvu o pôžičke žalovaný s dlžníčkou a nie priamo s O. I. Š., ktorý bol priateľom bývalého manžela dlžníčky. Ak by chcel žalovaný pomôcť svojmu priateľovi O. I. Š. v ťažkej situácii, poskytol by zrejme pôžičku priamo jemu a nedáva vôbec žiaden zmysel, aby za účelom pomoci svojmu priateľovi poskytol priateľ pôžičku manželke svojho priateľa (dlžníčka), s ktorým mala dlžníčka už v tom čase zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo. Žalovaný tieto veľmi zvláštne okolnosti nevysvetlil dôveryhodnými dôvodmi, čo podporovalo priebežnú úvahu o tom, že zmluva o pôžičke dňa 24.06.2011 nebola skutočne poskytnutá a že bola vlastne len fiktívnym právnym úkonom vytvoreným dodatočne. Konštatoval, že žalovaný údajne dlžníčku vyzval na úhradu dlhu dvoma výzvami zo dňa 16.10.2017 a 16.02.2018, avšak ani k jednému z týchto listov nebolo podaciami lístkami, resp. doručenkami preukázané ako boli dlžníčke doručované (napr. poštou), resp. či došlo k ich doručeniu. Vzhľadom na to, že nehnuteľnosti v P. boli darom od rodičov dlžníčky je nepravdepodobné, že by uvažovala dlžníčka o tom, že sa títo z nehnuteľnosti vysťahujú. Slovanmi dlžníčky, nechcela rodičov "vyhodiť z baráku". V čase, kedy mal žalovaný vyzývať druhýkrát dlžníčku k zaplateniu splatného dlhu už boli splatné aj pohľadávky žalobkyne, resp. pohľadávky p. J. E.. Žalovaný tvrdil vo vyjadrení k žalobe, že keďže ani jeho priateľ (t. j. bývalý manžel dlžníčky) neprejavil vôľu plniť za dlžníčku, rozhodol sa uspokojiť pohľadávku nadobudnutím vlastníctva k nehnuteľnosti v kat. úz. P., o existencii ktorej mal vedomosť ešte keď bola dlžníčka manželkou jeho priateľa. Žalovaný ale nemal k nehnuteľnostiam zriadené záložné právo. Z pohľadu práva malo ísť o rovnaké záväzky ako mala dlžníčka voči žalobkyni, resp. p. J. E. (v tom čase ešte nejudikované, ale splatné). Napriek tomu dlžníčka konala voči žalovanému v porovnaní voči

žalobkyni a p. J. E. až neobvykle ústretovo, kedy bez ďalšieho dňa 23.03.2018 predala nehnuteľnosti v P. žalovanému za kúpnu cenu 124.000 €. Čiže, na jednej strane v telefonáte žalobkyni pripustila, že nechce vyhodiť z domu rodičov a na druhej strane dom po druhej výzve bez ďalšieho predá žalovanému takpovediac aj "s rodičmi". To sa jednoducho vylučuje. Táto pozoruhodná ústretovosť a promptnosť, sprevádzaná tým, že dlžníčka pricestovala za účelom podpisu zmluvy na Slovensko do Bratislavy za žalovaným ako jej dlžníkom sa úplne bije s odmietavým postojom k početným pohľadávkam žalobkyne. Naznačuje to, že voči žalovanému mala dlžníčka v skutočnosti iný dôvod previesť nehnuteľnosť a tým bol práve a len formálny prevod pod legendou kúpy (v skutočnosti dar). Neobvykle pôsobilo aj dojednanie o lehote na plnenie kúpnej ceny 60 dní. Ak chcel skutočne žalovaný nehnuteľnosti kúpiť, nebol dôvod na takýto odklad v lehote na plnenie kúpnej ceny. Ak skutočne mienili strany kúpnej zmluvy započítať kúpnu cenu, bolo by logické, aby to vyjadrili priamo v kúpnej zmluve. Ako nedôveryhodne z hľadiska zámeru o kúpu nehnuteľnosti pôsobí skutočnosť, že žalovaný mal kúpiť nehnuteľnosť s vecným bremenom, čo možnosť oného uspokojenia pohľadávok žalovaného značne vylučuje, keďže po dobu ich života musí ich právo titulom vecného bremena trpieť. Inak povedané, žalovaný kúpil nehnuteľnosti v P., aby sa uspokojil, no kúpil ich v takom právnom stave (s vecným bremenom), že len ťažko možno hovoriť o uspokojení a likvidite takejto investície. Verzia žalovaného jednoducho nedáva žiaden hospodársky zmysel. Zmysel dáva len v kontexte ukracujúceho úmyslu dlžníčky a toho, že žalovaný je priateľom bývalého manžela dlžníčky. Mal za to, že žalovaný zjavne koordinoval svoje hmotnoprávne kroky s dlžníčkou, čo potvrdzuje aj to, že zápočet z 22.05.2018 adresoval dlžníčke priamo na adresu do P., hoci nebol žiaden dôvod, aby vedel, že sa tam dlžníčka zdržuje. Uviedol, že na preukázanie vôle strán ukracujúceho právneho úkonu pritom postačujú aj nepriame dôkazy ako tomu je v danom prípade. Podľa súdnej praxe "pre posúdenie, či žalujúci veriteľ uniesol dôkazné bremeno týkajúce sa jednotlivých zákonných podmienok podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že ide o osobu odlišnú od účastníkov napadnutého právneho úkonu. Veriteľ tak môže svoju argumentáciu o ukracujúcom úmysle dlžníka a skutočnosti, že druhá strana o tomto úmysle vedela alebo musela vedieť, založiť len na nepriamych dôkazoch, ktoré sa týkajú napadnutého právneho úkonu alebo okolností, za ktorých bol právny úkon uzavretý, a ktoré musí súd pri svojom rozhodovaní dôsledne vyhodnotiť. Súd nemôže pri posúdení, či žalobca uniesol alebo neuniesol dôkazné bremeno ohľadom podmienok podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, vychádzať len z tvrdení žalovaného ako osoby, ktorá mala z odporovateľného právneho úkonu prospech" (uznesenie NS SR z 20. augusta 2020, sp. zn. 3Obdo/10/2020). Uzavrel, že právny úkon dlžníčky v podobe kúpnej zmluvy nikdy nesmeroval z hľadiska vôle k predaju a zo strany žalovaného ku kúpe nehnuteľností v P., ale z právneho hľadiska išlo o darovanie. Vzhľadom na to kúpna zmluva z 23.03.2018 spĺňa po obsahovej všetky náležitosti darovacej zmluvy podľa § 628 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Je bez právneho významu, že žalovaný nepotvrdil vôľu nedojsť k darovaniu, ale kúpnu zmluvu. Predmetná zmluva z 23.03.2018 je preto podľa § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka darovacou zmluvou. Skutočnosť, že zmluva z 23.03.2018 je darovacou a má preto bezodplatný charakter má právnu relevanciu práve pre posúdenie, či týmto právnym úkonom došlo k ukráteniu žalobcu. Poukázal na to, že podľa súdnej praxe sa pri ukrátení uspokojenia veriteľovej pohľadávky predpokladá také zmenšenie majetku dlžníka, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti a dôkazné bremeno preukázať, že táto podmienka úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu bola splnená je na žalobcovi. Nestačí pritom preukázať, že majetok dlžníka sa zmenšil. Musí byť preukázané, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku, teda, že došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu jeho majetku. Odporovateľnými nemôžu byť tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Je však nevyhnutné, aby išlo o reálne ekvivalentné právne úkony. V konaní o odporovacej žalobe musí byť preto záver, že napadnutý právny úkon je úkonom ekvivalentným, vždy bezpečne preukázaný, a to nielen odkazom na samotné plnenie skutočne ekvivalentnej povahy (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.01.2018, sp. zn. 2Cdo/141/2016). Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by došlo k odovzdaniu peňazí v zmysle zmluvy o pôžičke z 24.06.2011 uzatvorenej žalovaným a dlžníčkou. Vzhľadom na reálny charakter zmluvy o pôžičke preto nevznikol dlžníčke podľa § 657 Občianskeho zákonníka záväzok údajne požičanú sumu 120.000 € vrátiť. Takúto neexistujúcu pohľadávku žalovaného voči dlžníčke preto následne nemohol žalovaný platne započítať podľa § 580 Občianskeho zákonníka voči pohľadávke dlžníčky voči žalovanému titulom úhrady kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy z 23.03.2018. Zápočet vykonaný listom zo dňa 22.05.2018 považoval preto za neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 580 Občianskeho zákonníka. Uzavrel, že dlžníčka nikdy neobdržala od žalovaného dojednanú kúpnu cenu za nehnuteľnosti v P., pretože z právneho hľadiska išlo o darovanie. Súčasne takto dojednaná kúpna cena ani nezodpovedala skutočnej hodnote nehnuteľnosti a bola účelovo

podhodnotená, pretože skutočná cena bola 262.196 €. Dlužníčka ako dlžníčka žalobkyne sa teda zbavila nehnuteľností v P. tým, že ich bez akéhokoľvek protiplnenia previedla na žalovaného. Tým ukrátila žalobkyňu, pretože zo žiadneho iného majetku dlžníčky pohľadávky žalobkyne uspokojiť nie je možné. V konaní nebolo preukázané, že by bola splnená druhá skutková podstata podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože zo žiadneho dôkazu nebolo preukázané, že žalovaný a dlžníčka sú blízkymi osobami podľa § 116 Občianskeho zákonníka, a preto skúmal, či nie je naplnená aspoň prvá skutková podstata, pre naplnenie ktorej bolo nevyhnutné preukázať, či bol ukracujúci úmysel dlžníčky žalovanému ako druhej strane známy. Pri posudzovaní toho, či je uvedený pojmový znak naplnený, vychádzal zo záverov súdnej praxe, že spojenie, že úmysel musel byť žalovanému ako druhej strane známy sa vykladá tak, že úmysel musel byť známy vtedy, ak druhá strana o ukracujúcom úmysle vedela alebo musela vedieť, čo môže založiť aj len na nepriamych dôkazoch, ktoré sa týkajú napadnutého právneho úkonu alebo okolností, za ktorých bol právny úkon uzavretý, a ktoré musí súd pri svojom rozhodovaní dôsledne vyhodnotiť - uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20.08.2020, sp. zn. 3Obdo/10/2020). V situácii, kedy žalovaný dlžníčke v skutočnosti žiadnu pôžičku v sume 120.000 € dňa 24.06.2011 neposkytol, pretože to nepreukázal, je zjavné, že žalovaný priamo vedel o tom, že dlžníčka má ukracujúci úmysel, pretože by nemohol neexistujúcu pohľadávku titulom vrátenia pôžičky započítavať proti pohľadávke dlžníčky titulom úhrady kúpnej ceny v sume 124.000 €. Dôkazy potvrdzujú, že žalovaný sa na veci podieľal aktívne ako priateľ bývalého manžela dlžníčky tým, že umožnil vytvoriť príbeh o tom, že kúpna zmluva z 23.03.2018 bola vlastne ekvivalentným úkonom, ktorý by vylučoval ukracujúci rozmer tohto právneho úkonu. Zhrnul, že žalobkyňa ako veriteľka poskytla dlžníčke O.. L. Š. na základe viacerých zmlúv o pôžičke peňažné prostriedky v celkovej výške 3.100.000 Kč. Ďalších 1.950.000 Kč požičala dlžníčke p. J. E., ktorá tieto pohľadávky postúpila na žalobkyňu. Existencia pohľadávok žalobkyne voči dlžníčke v celkovej výške 5.050.000 Kč je preukázaná právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami českých súdov. V čase prevodu bola nezamestnaná, čelila viacerým záväzkom, a zároveň vedela o tom, že žalobkyňa voči nej podniká právne kroky. Týmto konaním jednoznačne sledovala cieľ zmariť uspokojenie pohľadávok žalobkyne, čím ukrátila žalobkyňu ako veriteľa podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že sama dlžníčka potvrdila ukracujúci zámer v telefonáte so žalobkyňou dňa 02.04.2018 a potvrdila ho aj W. Č. už len dotváralo ucelený rámec nepriamych dôkazov, ktoré potvrdzujú, že právny úkon kúpnej zmluvy dňa 23.03.2018 vykonala len preto, aby sa nehnuteľností v P. "zbavila" a ochránila ich tak pred žalobkyňou, resp. p. J. E.. Vzal do úvahy, že samotný prevod nehnuteľností z výlučného vlastníctva dlžníčky na žalovaného bol realizovaný kúpnu zmluvou zo dňa 23.03.2018, pričom kúpna cena 124.000 € bola uhradená nie v peniazoch, ale až dodatočne jednostranným zápočtom zo strany žalovaného. Zo zmluvy však vyplýva, že cena mala byť zaplatená na bankový účet dlžníčky do 60 dní. Žiadna zmluvná doložka o možnosti započítania pohľadávky v zmluve absentuje. Skutočnosť, že kúpna cena bola neskôr "započítaná", teda nie je prejavom vôle zmluvných strán v čase uzatvárania zmluvy, ale len následným jednostranným úkonom žalovaného, ktorým sa snažil zastierať skutočnosť, že cena za nehnuteľností nebola a nemala byť nikdy reálne poskytnutá. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že mal voči dlžníčke pohľadávku vo výške 120.000 €, ktorú jej mal poskytnúť v roku 2011 ako pôžičku, táto skutočnosť nebola preukázaná. K otázke reálnosti danej zmluvy o pôžičke neboli žalovaným produkované žiadne dôkazy o odovzdaní peňažných prostriedkov. Tvrdenie žalovaného o hotovostnom odovzdaní tejto sumy nie je v kontexte všetkých okolností veci vierohodné ani vierohodne podložené. Naopak, zistené okolnosti veci vyvracajú existenciu potreby alebo reálneho dôvodu, pre ktorý by dlžníčka v uvedenom čase musela prijímať pôžičku takejto výšky. Dlužníčka mala zabezpečený životný štandard z príjmov svojho vtedajšieho manžela a sama nevykonávala zárobkovú činnosť, resp. táto bola len v symbolickej výške (s príjmom 10.000 Kč mesačne). Prihliadol na to, že z listu vlastníctva vyplýva, že dlžníčka v čase prevodu nehnuteľností nevlastnila iný hodnotný majetok. Prevádzané nehnuteľnosti teda v čase ich prevodu tvorili jediný majetok, z ktorého by mohla byť pohľadávka žalobkyne uspokojená. Ich prevodom došlo k zmareniu reálnej možnosti vymoženía tejto pohľadávky. Znalecký posudok potvrdil, že trhová hodnota prevádzaných nehnuteľností v P. prevyšovala dohodnutú kúpnu cenu, a to aj po zohľadnení existencie vecného bremena. Znalecká cena bez bremena dosahovala až 262.196 €, zatiaľ čo kúpna cena bola len 124.000 €, teda podstatne nižšia. Považoval tak dohodnutú kúpnu cenu za neprimerane nízku. Kúpna cena však napokon nebola vôbec vyplatená a bola plnená neplatným zápočtom. Vzhľadom na to medzi žalovaným a dlžníčkou došlo k prevodu nehnuteľností v P., ktorého účelom bolo ukrátiť žalobkyňu ako veriteľku. Žalovaný v kontexte všetkých okolností veci o ukracujúcom úmysle dlžníčky vedel a podieľal sa na ňom. Nemá žiadnu právnu relevanciu, že tak dlžníčka, ako aj žalovaný boli oslobodení spod obžaloby v trestnom konaní, keďže pre záver o spáchaní trestného činu sa vyžaduje preukázanie iných zákonných podmienok, než pre vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu. Naplnili sa tak podmienky ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je právny úkon odporovateľný, ak dlžník konal s úmyslom

ukrátiť veriteľa a tento úmysel bol druhej strane známy alebo musel byť známy. Vzhľadom na to, že žalobkyňa preukázala splnenie podmienok pre vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu, ktorý dlžníčka žalobkyne uzatvorila so žalovaným dňa 23.03.2018, súd podľa § 42a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka žalobe vyhovel. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku, proti výroku I., IV. a V., podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že žaloba bude zamietnutá a návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Malacky pod sp. zn. 30C/44/2018 a súčasne právoplatného skončenia konania vedeného Mestským súdom v Prahe pod sp. zn. 56Cm/20/2018 bude zamietnutý, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), podľa ust. § 365 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd), podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolanie proti výroku I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podal z dôvodu, že tento je nesprávny, keďže návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Malacky pod sp. zn. 30C/44/2018 a súčasne právoplatného skončenia konania vedeného Mestským súdom v Prahe pod sp. zn. 56Cm/20/2018, nepodala žalobkyňa. Tento návrh som podal žalovaný a to vo svojom podaní - písomnom vyjadrení zo dňa 19.02.2019. K tomuto môjmu návrhu sa žalobkyňa iba vyjadrovala v podaní zo dňa 20.03.2023. Pokiaľ žalobkyňa prostredníctvom spoločnosti G. Lehnert, s.r.o. predložila súdu plnomocenstvo zo dňa 09.12.2022, v citovanom splnomocnení predloženom žalobkyňou úplne absentuje prijatie splnomocnenia spoločnosťou G. Lehnert, s.r.o. a rovnako absentuje podpis konateľa menovanej spoločnosti. Rozhodnutie považoval za nesprávne, jeho odôvodnenie za nedostatočné, logicky nekonzistentné, rozporuplné, protirečivé a tým za arbitrálne a nepreskúmateľné. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie sa opiera o domnienky, subjektívne presvedčenia, pocity, tvrdenia, ktorým súd údajne neveril, úvahy, dogmatické závery, pravdepodobnosti a nepravdepodobnosti vyslovené súdom a napokon aj "ľudové múdrosti", ktoré všetky nemajú oporu ani v zákone ani vo vykonanom dokazovaní. Konajúci súd doslova odignoroval vo svojom odôvodnení dôkazy a v konaní preukázané tvrdenia žalovaného, s týmito sa vôbec v rozsudku nevysporiadal a bez ďalšieho si svojvoľne osvojil a doslova vykonštruovane prispôbil iba tvrdenia žalobkyne, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že konajúci súd prekročil rámec potreby dokazovania podľa ust. § 42a ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka a bez akejkoľvek opory v tvrdeniach strán sporu a v rozpore s nimi a zákonom posudzoval platnosť právnych úkonov navzdory tomu, že táto otázka ako res iudicata už bola vyriešená v iných súdnych konaniach (Okresný súd Malacky a Obvodný súd pre Prahu 5), čo mal súd v konaní za riadne preukázané, pričom tieto otázky boli vyriešené citovanými súdmi s opačnými závermi, ku ktorým nesprávne dospel konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. (pozn. platnosť Kúpnej zmluvy vyriešená rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 30C/44/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/131/2020 a fiktívnosť zmluvy o pôžičke zo dňa 24.06.2011 nebola preukázaná v konaní pred Obvodným súdom pre Prahu 5 sp. zn. 38T/118/2023, v dôsledku čoho som bol žalovaný právoplatne z pod obžaloby oslobodený). V dôsledku prudkej zmeny správania sudcu v priebehu konania pred súdom, ako aj skutočnosť, že samotné rozhodnutie je prekvapivým, v žalovanom a právnej zástupkyňi táto okolnosť vyvolala neprekonateľný dojem a pocit, že zákonný sudca nekonal a nerozhodol vo veci nestranne a nezaujato. Poukázal na to, že napriek nevykonaniu navrhovaného dokazovania, dospel súd k záveru a mal za preukázané, že dlžníčka bola finančne zabezpečená a nežila v nedostatku, manžel jej zabezpečoval úhradu všetkých potrieb a že nikdy si nepožičiavala peniaze; dlžníčka pôsobila ako veľmi majetná osoba, nemusela pracovať, žila z prostriedkov zabezpečených manželom, o pôžičke voči žalovanému sa dlžníčka nikomu nezmenila, pričom o takejto pôžičke by vedel aj jej manžel a bol by ju vrátil. Všetky tieto zistenia vyvodil súd zjavne výlučne iba z písomných vyhlásení údajných priateľiek dlžníčky, ktoré sú však priateľky aj žalobkyne. Napriek námietkam žalovaného tieto tvrdenia nemal súd žiadnym iným dôkazom preukázané. Aj keď žalobkyňa navrhla na potvrdenie týchto skutočností dokazovanie vykonať, súd ich pre nadbytočnosť nevykonal a bez ďalšieho si tieto nepravdivé vyhlásenia bezvýhradne osvojil. Súd vôbec nevyhodnotil,

že svedkyňa W. Č. sa vyjadrila, že dlžníčka L. Š.P. mala finančné problémy po rozvoze a že L. Š. s ňou spoločne prevádzkovala vinotéku v H.. Súd nevyhodnotil a v súvislostiach nezohľadnil ani skutočnosť, že dlžníčka mala zrušené BSM od roku 2005 a zmluvu o pôžičke so žalovaným uzavrela v roku 2011, t. j. ešte predtým ako predala rodinný dom v W.. Súd sa nezaoberal ani skutočnosťou, ktorá bola v konaní taktiež tvrdená, že žalobkyňa, J. E. a dlžníčka boli dlhoročné priateľky a J. E. a žalobkyňa požičiavali L. Š. peniaze za účelom ich investovania pod menom L. Š. už od roku 2015, kedy z takto investovaných finančných prostriedkov prijímali od L. Š.S. výnosy a priebežne mali vrátené aj sumy vo výške požičanej istiny. Uvedené skutočnosti bezpochyby vyplynuli aj z priebehu dokazovania v samotnom trestnom konaní. Problém nastal až vtedy, keď kontaktná osoba dlžníčky pán E. D.Š., ktorý pre L. Š. zabezpečoval investície a ich zhodnocovanie, zmizol, začal sa zdržiavať na neznámom mieste a prijaté prostriedky/vklady nevrátil a prestal vyplácať z nich aj výnosy. Keďže súd je povinný vykonať dôkazy tak jednotlivo ako aj v ich vzájomných súvislostiach, s prihliadnutím na uvedené nemohol dospieť k ním konštatovanému záveru, že L. Š.P. a jej potreby boli financované z prostriedkov jej manžela, resp. od roku 2013 jej bývalého manžela. To, že niekto na svoje okolie pôsobí a vyvoláva dojem finančne zabezpečeného jedinca, ešte neznamená, že žije vo finančnom dostatku, resp. prebytku. To, že sa niekto nezmiene inej osobe o tom, že má dlhy, o to viac, keď žije na dlh a financie čerpá zjavne z viacerých zdrojov, ešte neznamená, že táto osoba pôžičku nepotrebovala alebo neprijala. Súd sa vôbec nezaoberal mojimi tvrdeniami, že obidvom veriteľkám, tak ako vyplynulo z dokazovania v trestnom konaní, bola časť ich pohľadávky medzičasom vrátená. Bez náležitého dokazovania preto konajúci súd dospel k zjavne arbitrárnym a povrchným záverom a na ich nedostatočnom základe aj rozhodol. Súd rovnako nesprávne vyhodnotil aj vystavenie vlastných zmeniek L. Š. voči žalobkyni a veriteľke J. E., keď tieto označuje ako zmenky zabezpečujúce pôžičku dlžníčky. Uvedené nemá oporu v dôkazoch predložených žalobkyňou, keďže zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by išlo o zabezpečovaciu zmenku, pre ktorú platia osobitné podmienky a zákonom upravený postup. Za nesprávny a nezákonný postup súdu v konaní považoval súdom prijatý záver a konštatovanie, že keďže nemal za preukázané, že ním doručené výzvy dlžníčke na úhradu mojej pohľadávky boli dlžníčke aj skutočne doručené, bez ďalšieho spochybnil vierohodnosť samotných výziev a ich doručenie. Súd takto postupoval napriek tomu, že okolnosť samotného doručenia výziev na zaplatenie nebola žalobkyňou sporovaná, žalovaná iba vyjadrila hypotetickú pochybnosť vzhľadom k adresám, na ktoré boli jednotlivé listiny dlžníčke doručené. Keďže na adrese rodinného domu v P. bývali dlžníčkini rodičia, je logické, že ich prostredníctvom sa zásielka dostala do dispozície dlžníčky. Napriek tomu, že súd údajne "mal za preukázané", že dlžníčka nikdy nemusela pracovať, v ods. 39 odôvodnenia rozsudku súd cituje rozhovor dlžníčky a žalobkyne, z ktorého vyplýva, že k 31.01.2018 dlžníčke skončil pracovný pomer a od 01.02.2018 je nezamestnaná. Aj z uvedeného vyplýva, že súd jednotlivé dôkazy nevyhodnotil správne a v súvislostiach. Pokiaľ súd v dotknutom ods. 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku cituje časť rozhovoru medzi žalobkyňou a dlžníčkou, z ktorého súd vyvodzuje, že týmto bol potvrdený skutočný motív dlžníčky, ktorý mala k realizovanému prevodu vlastníctva k nehnuteľnostiam v k. ú. P., aj tento záver súdu žalovaný považoval za nesprávny. Rozhovor sa uskutočnil dňa 02.04.2018 o 10:11 hod. Keďže Kúpna zmluva bola uzavretá dňa 22.03.2018 so splatnosťou kúpnej ceny v lehote 60 dní od uzavretia Kúpnej zmluvy, t. j. so splatnosťou do 22.05.2018, dlžníčka v rozhovore žalobkyni neklamala, keď dňa 02.04.2018 povedala žalobkyni, že nedostala za ne nič. Samotné vyhlásenie dlžníčky, že nemôže vyhodiť rodičov z ich domu rozhodne nemôže indikovať závery prijaté súdom, že aj uvedené mala dlžníčka za "skutočný motív". Súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia "skutočný motív" dlžníčky však bližšie nevysvetľuje. Oproti tomu stojí však fakt, že prevedená nehnuteľnosť bola v čase uzavretia Kúpnej zmluvy zaťažená vecným bremenom práva doživotného užívania v prospech rodičov dlžníčky, ktoré je naďalej realizované a ktoré ako také by musel rešpektovať každý ďalší vlastník uvedenej nehnuteľnosti. Ani za takýchto okolností by sa rodičia dlžníčky z nehnuteľnosti vystahovať nemuseli. Pokiaľ súd poukazuje a svoje rozhodnutie opiera o motív dlžníčky, v prípade konania o odporovateľnosť právneho úkonu, je potrebné súčasne preukazovať aj vedomosť žalovaného o úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa, čo však nie je týmto dôkazom možné naplniť. Súd nesprávne, nie v súlade s časovou osou vyhodnotil aj tvrdenia vyplývajúce z výpovede svedkyne W. Č. (ods. 48 a 49 napadnutého rozhodnutia). Za nesprávny považoval záver súdu, keď konštatuje, že nešlo o skutočný predaj, ani o situáciu, že by predajom dlžníčka skutočne niečo získala. Keď súd konštatuje, že to majú potvrdzovať aj nezrovnalosti v detailoch o pôžičke so žalovaným (pokiaľ opomenieme na súdom poukazované "zvláštne okolnosti" uvádzané v ods. 111 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), tieto súd nešpecifikuje a to napriek tomu, že mal jednoznačne a nespochybniteľne za preukázané, že obidve zmluvné strany zmluvy o pôžičke podpisom na zmluve o pôžičke potvrdili, že dlžníčka v deň poskytnutia pôžičky, výšku pôžičky prevzala osobne v hotovosti. Opak súd nikdy nemal za preukázané, opäť sa oprel iba o pocity, nepodložené pochybnosti

a subjektívne presvedčenia. Za absurdné v tejto súvislosti žalovaný považujem záver a tvrdenie súdu v ods. 107 napadnutého rozsudku. Poukázal na to, že v roku 2011 neplatil zákon o obmedzení platieb v hotovosti. Žalovaný bol spoločníkom a konateľom prosperujúcej mediálnej agentúry a sumu 120.000 EUR poskytovanú vtedy manželke priateľa, ktorý bol vážne zdravotne postihnutý, som nepovažoval za sumu, ktorú by som potreboval za daných okolností osobitne zabezpečiť. Takouto sumou vskutku disponoval a dlžníčke ju aj reálne poskytol. Ani zo strany žalobkyne nebolo spochybňované, že som takouto sumou disponoval a pokiaľ aj žalobkyňa navrhla takýto dôkaz vykonať, súd takýto návrh na vykonanie dokazovania zamietol pre jeho nadbytočnosť a irelevantnosť vo vzťahu k predmetu konania. Z akého dôvodu som poskytol dlžníčke prostriedky v hotovosti som vysvetlil. Dlžníčka nemala vedený účet v mene eur a finančné prostriedky prijaté z pôžičky menila na české koruny. Pre platnosť zmluvy o pôžičke zákon nevyžaduje úradne osvedčený podpis účastníkov zmluvy. V čase, keď poskytoval dlžníčke pôžičku za okolností, ktoré boli súdu vysvetlené, som nemal potrebu riešiť záruky, že mi dlžníčka o 5 rokov pôžičku vráti, keďže som chcel pomôcť rodine priateľa, ktorá moju finančnú pomoc nevyhnutne potrebovala. V čase poskytnutia pôžičky boli dlžníčka a môj vtedy ochrnutý priateľ manželia, o návratnosti pôžičky som vzhľadom na kvalitu vzájomných našich vzťahov nepochyboval. Ak mu súd vytýka, že to súdu dôveryhodne nevysvetlil, vyhlásil, že žiadne takéto okolnosti neboli pred súdom riešené a za realnosť poskytnutia pôžičky považoval uzavretie samotnej zmluvy o pôžičke. Súd prvej inštancie v rámci predbežného právneho posúdenia vyslovil pre potrebu úspechu žaloby preukázať žalobkyňi skutočnosť, že som mal v čase uzatvorenia Kúpnej zmluvy vedomosť o úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa. Súd následne v priebehu konania nekonštatoval zmenu právneho názoru na vec a tým aj zmenu predbežného právneho posúdenia a teda nevyslovil, že za spornú skutočnosť považuje aj poskytnutie samotnej pôžičky. Ak by tomu tak bolo, žalovaný by som uvedenú skutočnosť preukazoval a navrhol by som vykonanie dokazovania na potvrdenie mojich tvrdení. V trestnom konaní v Čechách samotnú existenciu pôžičky medzi žalovaným a dlžníčkou potvrdili a osvedčili dvaja súdom osobne vypočutí svedkovia. Nemožno súhlasiť ani s úvahou súdu, že dlžníčka mohla splácať pôžičku voči mojej osobe z finančných prostriedkov, ktoré si požičala od žalobkyne a J. E.. Aj v tejto časti odôvodnenia rozsudku súd prevzal iba tvrdenia žalobkyne a tieto v podstate len odmemoroval v rozsudku bez ich posúdenia vo vzájomných súvislostiach na iné súdu známe a preukázané skutočnosti. Z obsahu súdneho spisu aj tvrdení žalobkyne, z obsahu trestného spisu, ako aj z obsahu spisu v konaní pred Okresným súdom Malacky vyplýva, že pôžičky prijaté od obidvoch veriteľiek, dlžníčka použila ako investíciu, z ktorej výnosy mal zabezpečiť p. D., spolu so súhlasom a zámerom dohodnutým s veriteľkami dlžníčky. Ani tvrdenie súdu, že dlžníčka mala disponovať vlastnými finančnými prostriedkami v celkovej výške 187.000 EUR, z ktorých podľa potvrdenia mala plus výnos 114.000 EUR, nevyplýva z vykonaného dokazovania, pretože nie je zřejmý a riadne preukázaný zdroj a skutočná existencia súdom tvrdených vlastných finančných prostriedkov dlžníčky, ani v akom období nimi mala disponovať, teda či v období po roku 2017, keď v ods. 18 napadnutého rozhodnutia súd konštatuje, že dlžníčka predala dom v W. v roku 2012 a potvrdenie spoločnosti INVESTMENT&TRADING CAPITAL LIMITED sa viaže na realizované vklady dlžníčky od 20.08.2015 do 31.12.2017. Z potvrdenia menovanej spoločnosti vôbec nie je zřejmé, aké skutočné vklady a v akých výškach boli dlžníčkou realizované a uvedené potvrdenie nedokazuje, že na potvrdení vyčíslené "výnosy" boli v prospech účtu dlžníčky aj vyplatené. Ako súd dospel k výške 187 000 EUR resp. 301 000 EUR ako k sume vlastných zdrojov dlžníčky, nie je z rozsudku súdu zřejmé a takáto výška nevyplýva ani z listinných dôkazov predložených žalobkyňou. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia v ods. 118 sa súd taktiež opiera iba o vlastné, ničím nepodložené úvahy, ktoré nazýva ako logické. Žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní nemá ani konštatovanie súdu, že sa javí viac ako reálne, že zmluvné strany Kúpnej zmluvy zo dňa 23.03.2018 v skutočnosti vôbec nepredpokladali, že žalobkyňa sa bude nárokov domáhať súdnou cestou a keď zistili, že k tomu došlo, došlo k zápočtu kúpnej ceny. Potvrdil, že ani jednu z veriteľiek nepozná, o ich existencii, ani ich postavení ako veriteľiek voči dlžníčke som vedomosť nemal. K jednostrannému zápočtu kúpnej ceny došlo dňa 22.05.2018. Z listín, ktoré boli predložené žalobkyňou v konaní vyplýva, že J. E. sa žalobou domáhala priznania jej nároku až dňa 30.10.2018. Z ostatných žalobkyňou predložených rozsudkov českého súdu nemožno zistiť, kedy bola žaloba podaná, avšak z odôvodnenia rozsudkov možno nepriamo dovodiť, že dlžníčka sa o podaných žalobách dozvedela na základe výzvy súdu na predloženie písomného vyjadrenia k žalobe, ktorá jej bola doručená až dňa 30.05.2018. Z uvedeného dôvodu záver súdu prvej inštancie, že k zápočtu kúpnej ceny medzi žalovaným a dlžníčkou došlo až po ich zistení, že žalobkyňa sa bude svojich nárokov voči dlžníčke domáhať súdnou cestou, neobstojí, je nesprávny, pretože nemá podklad vo vykonanom dokazovaní. Aj v časti, v ktorej súd rieši a posudzuje hodnotu prevádzanej nehnuteľnosti sa súd odchyľil od predmetu konania o odporovateľnosť právneho úkonu, teda najmä od preukázanie vedomosti žalovaného o úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa. Rozhodne nemožno súhlasiť so záverom súdu konštatovaným v ods.

54 a 55 napadnutého rozhodnutia, v ktorých sa zmieňuje, že dospel k záveru, že žiaden z dvoch, súdu predložených znaleckých posudkov na určenie hodnoty prevádzanej nehnuteľnosti nemá väčšiu váhu než druhý z nich, pretože súd hodnotí dôkazy voľne a podľa svojej úvahy. Súd mal za preukázané, že v trestnom konaní pred českým súdom bolo nariadené znalecké dokazovanie na určenie hodnoty nehnuteľnosti znalcom, zapísaným v zozname znalcov v Českej republike a teda aj s jeho pôsobnosťou na tomto území, pri aplikácii českých právnych predpisov. Takto ustanovený znalec stanovil hodnotu nehnuteľnosti podľa českej právnej úpravy bez toho, aby nehnuteľnosť obhliadol, čo taktiež mal súd za preukázané. Nekompetentnosť znalca a tým aj nedostatok validity takto vypracovaného znaleckého posudku s ďalšou jeho vadou, ktorou bolo v celkovej hodnote nehnuteľnosti nezohľadnenie hodnoty vecného bremena, ktorým je nehnuteľnosť zaťažená, bola tak v konaní pred trestným českým súdom ako aj v konaní pred slovenským súdom riadne namietaná. Jediným relevantným a dôveryhodným dôkazom o skutočnej hodnote nehnuteľnosti v čase uzavretia kúpnej zmluvy (čo však konajúci súd úplne opomína) možno považovať znalecký posudok predložený žalovaným, v ktorom je riadne vyčíslená hodnota vecného bremena, ktorým je nehnuteľnosť stále doposiaľ zaťažená. Je viac než logické, že na trhu s nehnuteľnosťami výrazne ovplyvňujú ceny nehnuteľností ťarchy a práva tretích osôb, ktoré obmedzujú užívania schopnosť nehnuteľnosti jej vlastníkom, disponovanie s nehnuteľnosťou resp. túto priamo znižujú. Žalovaným predložený znalecký posudok nebol vypracovaný pre potreby tohto konania ale primárne pre potreby trestného konania v Čechách. Jeho závery a ním ustálenú všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy je preto potrebné akceptovať a nemožno túto výšku posúdiť ako účelovo stanovenú vzhľadom k tomuto konaniu. Žalovaný považujem za úplnú svojvôľu súdu, keď na jednej strane zamietol doplnenie znaleckého dokazovania na zosúladenie tvrdení znalcov k preukázaniu skutočnej hodnoty spornej nehnuteľnosti (súd pri zamietnutí ani neuvažoval o tom, že je potrebné ustáliť hodnotu nehnuteľnosti v čase uzavretia Kúpnej zmluvy) a na strane druhej sám podľa vlastnej úvahy ustálil hodnotu nehnuteľnosti na výšku 262.196 EUR, bez zohľadnenia vecného bremena, s absurdným odôvodnením (ods. 55 napadnutého rozhodnutia), že keďže nešlo o reálny predaj, ale čisto o účelový prevod, potom má doživotné vecné bremeno v skutočnosti oveľa menší až žiaden vplyv na cenu než pri bežnej trhovej realitnej transakcii. Súd si bez čohokoľvek vydedukoval, že žalovaný ako kupujúci som v skutočnosti nechcel nehnuteľnosť reálne využívať, či prenajímať (aj keď som uvádzal, že vecné bremeno na vedľajší pozemok bolo zrušené pre môj zámer výstavby rodinného domu pre dcéru) a takto ustálil, že odpočet hodnoty vecného bremena z ceny nedáva ekonomický zmysel. Za arbitrárnosť považujem, pokiaľ súd bez náležitej odbornej spôsobilosti ustálil, že v reálnej, otvorenej trhovej transakcii síce tento fakt cenu mierne zníži, ale nie výrazne, ako to vykonala znalecká organizácia. Takéto závery súdu nemožno označiť inak, ako za špekulatívne, ba až za dogmatické. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým tvrdeniam uvádzaných v ods. 58 napadnutého rozhodnutia, keď pod (i) pohľadávku žalobkyne akceptoval v celosti v priebehu konania spolu s pohľadávkou, ktorá bola na ňu postúpená od ďalšej veriteľky J. E.. Bolo potrebné vychádzať len z výšky pohľadávky žalobkyne, ktorá žalobkyňa evidovala voči dlžníčke v čase uzavretia Kúpnej zmluvy. V tejto súvislosti žalovaný uvádzam, že v prípade ak súd pripustil zmenu žaloby, nešlo o zmenu navrhovaného petitu ale o zmenu skutkového stavu, o ktorý je žaloba opretá v časti výšky pohľadávky žalobkyne. Ak súd vychádza zo skutočnosti, že žalobkyňa je veriteľkou dlžníčky v celom súčte všetkých judikovaných pohľadávok (vrátane pohľadávok J. E.), vo vzťahu k posudzovaniu odporovateľnosti právneho úkonu takáto úvaha neobstojí, pretože ak by aj žalovaný vedel o úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa v čase uzavretia Kúpnej zmluvy, žalobkyňa mohla byť ukrátená v tom čase iba o výšku 3.100.000 Kč, ktorá bola ňou v čase uzavretia Kúpnej zmluvy vymáhateľná, aj keď nie judikovaná. Rovnako neobstojí skutkové zistenie súdu v ods. 58 napadnutého rozhodnutia, v ktorom si súd svojvoľne určil hodnotu nehnuteľnosti na základe voľnej, avšak neodbornej úvahy. Za skutkové zistenie bez náležitej opory vo vykonanom dokazovaní, náležitom posúdení a zohľadnení všetkých dôkazov, žalovaný považujem konštatovanie, že pôžička od žalovaného neexistovala. Súd odignoroval ním predkladané dôkazy, nevykonal dokazovanie, toto skutkové zistenie ustálil len na základe tvrdení žalobkyne, ktoré si však selektívne prispôbil a demagogicky vyhodnotil. Za rovnako nesprávne skutkové zistenie považoval aj záver súdu, že existoval u dlžníčky úmysel ukrátiť veriteľa, súdom konštatovaný v ods. 58 napadnutého rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania nevyplýval žiaden objektívny dôkaz, že by dlžníčka bola zaviazaná splatiť svoj dlh žalobkyne z výnosu predaja nehnuteľnosti na Slovensku (ako to konštatuje súd). Na toto tvrdenie sa obmedzovala výhradne žalobkyňa, jej tvrdenie však objektívne preukázané nebolo. Nemožno súhlasiť so záverom súdu, že z dôvodu jednostranného zápočtu kúpnej ceny nedošlo k jej úhrade, pričom súd vychádzal z potreby osobitnej dohody o zápočte v ustanoveniach Kúpnej zmluvy, čo však zákon nevyžaduje, ani nepredpokladá. Za absolútny rozpor so zisteniami súdu v súvislosti s vykonaným dokazovaním považoval konštatovanie súdu v rámci jeho

ustálených skutkových zistení, že "z kontextu skutkových okolností je preukázané, že o tomto úmysle som žalovaný nielen mohol vedieť ale aj vedel". Aj pri použití nepriamych dôkazov na preukázanie vedomosti žalovaného o úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa, tieto musia byť na seba naviazané v časovej osi, na preukázanie takejto skutočnosti nestačia výhradne a len iba nepriame dôkazy a to najmä pokiaľ je možné zabezpečiť a vykonať dokazovanie na ich preukázanie. Na uvedené však súd úplne rezignoval a svojvoľne doslova v snahe vyhovieť žalobe, prijal takýto záver nielen v rozpore so zákonom ale aj s výsledkami vykonaného dokazovania. V danom prípade je potrebné konštatovať, že výsledkom rozhodovacej činnosti súdu prvej inštancie bola svojvoľná aplikácia a výklad právnych noriem subjektom, ktorý o ich právach a povinnostiach je zákonom povolaný rozhodnúť ako nestranný arbiter. Poukázal na to, že aj keď žaloba žalobkyne bola založená na druhej skutkovej podstate a tvrdení, že žalovaní a dlžníčka sme osobami blízkymi, konajúci súd posudzoval vec podľa prvej skutkovej podstaty ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka. V takom prípade bolo preto potrebné primárne preukázať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, kedy ide o subjektívnu stránku na strane dlžníka a na strane druhej okolnosť, že tento úmysel musel byť druhej strane (žalovanému) známy. Dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že došlo k ukráteniu zaťažuje žalobcu, rovnako zaťažuje žalobcu aj dôkazné bremeno preukázať, že úmysel dlžníka musel byť žalovanému známy. Je potrebné vychádzať zo znenia zákonného ustanovenia tejto skutkovej vety a nie z parafráz použitých súdom, že stačí, ak žalovaný o dlžníkovom úmysle ukrátiť svojho veriteľa nevedel len v dôsledku svojej neobľudnosti. Aj samotná žalobkyňa mohla postupovať so zvýšenou odbornou starostlivosťou a zabezpečiť si pohľadávku, ktorej výška nebola nepatrná, napríklad zriadením záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti. V súvislosti so subjektívnou stránkou na strane dlžníka o jeho úmysle ukrátiť veriteľa je osobitne významná otázka dôkazného bremena spočívajúceho v povinnosti preukázať zavinenie vo forme úmyslu. Toto dôkazné bremeno zaťažuje výlučne žalobcu. Úmysel dlžníka však nebude daný vtedy, ak dlžník má preukázateľne iný majetok, z ktorého je možné pohľadávku žalobcu uhradiť. Túto skutočnosť súd za preukázanú zjavne nemal, t. j. nemal za jednoznačne preukázaný ani úmysel dlžníčky ukrátiť veriteľa, keďže sám súd v ods. 19 a 20 a 113 napadnutého rozhodnutia konštatuje, že dlžníčka bola finančne zabezpečená a za obdobie od 20.08.2015 do 30.08.2017 realizovala vklady v celkovej výške 187.000 EUR titulom investícií, z ktorých mala výnosy ďalších 114.720 EUR teda spolu v sume 301.720 EUR, vo vzťahu ku ktorým súd konštatoval, že z týchto mohla plniť svoj záväzok voči žalovanému. V tom čase však dlžníčka ako vyplýva zo súdneho spisu a tvrdení žalobkyne, mala aj záväzky voči žalobkyňi a zo záverov samotného súdu vyplýva, že dlžníčka mala aj iný majetok okrem nehnuteľnosti na Slovensku, z ktorého mohla uspokojiť pohľadávku žalobkyne (výška hodnoty majetku dlžníčky konštatovaného súdom je vyššia ako pohľadávka žalobkyne v čase uzavretia Kúpnej zmluvy). V tomto kontexte preto nemožno jednoznačne ustáliť, že bol preukázaný a daný úmysel dlžníčky ukrátiť uzavretím Kúpnej zmluvy veriteľa. Pokiaľ súd tvrdí, že dohoda o postúpení pohľadávky uzavretá medzi J. E. a žalobkyňou sa spravuje českým právom, čo bližšie zdôvodňuje v ods. 98 napadnutého rozhodnutia, v tejto časti ide rovnako o nesprávne právne posúdenie. Zo záhlavia samotnej dohody o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2020 vyplýva, že táto je uzavretá podľa ust. § 524 Občianskeho zákonníka. V zmluve nie je osobitná odvolávka na rozhodné právo, ktorým sa právne vzťahy vyplývajúce z tejto zmluvy spravujú a preto je potrebné vychádzať z toho, že bola uzatvorená podľa ustanovenia slovenského právneho poriadku, na ktoré sa priamo odvoláva v záhlaví a ktoré upravujú práve postúpenie pohľadávky. S prihliadnutím na uvedené nemožno prijať doslova na tento prípad súdom vykonávanú a nesprávne použitú aplikáciu Nariadenia Rím I. Za nesprávny právny záver žalovaný považoval aj záver, ktorý súd urobil vo vzťahu k právnemu úkonu dlžníčky, t. j. k uzavretej Kúpnej zmluve. Podľa konštantnej judikatúry (6Cdo/223/2010 a 4Cdo/163/2007) platí, že pokiaľ ide o vzťah ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka k § 39 tohto zákona, súdy prijali záver, že odporovateľným môže byť len platný právny úkon. Napriek tomu, že žalobkyňa vo svojej žalobe nenamietala a nenamietala platnosť dlžníčkou a žalovaným uzavretého právneho úkonu - Kúpnej zmluvy, postupom súdu a jeho právnym posúdením sa neplatnosť právneho úkonu dovolala. Konajúci súd v ods. 103 napadnutého rozhodnutia označil Kúpnu zmluvu za tzv. simulovaný právny úkon, ktorým sa zastiera iný právny úkon disimulovaný, pričom simulovaný právny úkon (Kúpna zmluva) je podľa súdu neplatný v dôsledku nedostatku skutočnej vôle konajúcich subjektov urobiť tento úkon. Súd konštatuje, že v takých prípadoch platí zastieraný právny úkon; podmienkou ale je, že zastieraný právny úkon zodpovedá vôli subjektov a že spĺňa požiadavky potrebné pre jeho platnosť. V ods. 104 napadnutého rozhodnutia súd ustálil Kúpnu zmluvu za simulovaný, čiže neplatný právny úkon, s náležitosťami podľa ust. § 588 Občianskeho zákonníka, ktorým bol zastretý iný, disimulovaný právny úkon, s náležitosťami podľa ust. § 628 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Bez opory vo vykonanom dokazovaní súd ustálil, že zmluvné strany sme mienili uzatvoriť darovaciu, nie kúpnu zmluvu. Disimulovaný právny úkon môže byť platný iba v prípade, ak spĺňa náležitosti požadované zákonom pre jeho platnosť. Ak teda súd

ustálil, že Kúpna zmluva je neplatná, túto nemožno odporovať a pri takto súdom ustálenom právnom názore nemožno vyhovieť žalobnému petitu, tak ako bol žalobkyňou formulovaný. Ak súd ustálil, že medzi účastníkmi bola platne uzavretá darovacia zmluva (tento záver je však v rozpore so zákonom a platnou judikatúrou), mal vysloviť neúčinnosť darovacej zmluvy, čo však neurobil. Rozhodne však skúmanie platnosti právneho úkonu, ktorý je odporovaný žalobou, presahuje rámec dokazovania v takomto konaní. Aj v danom prípade mal za to, že išlo o výhradnú svojvoľu konajúceho súdu, najmä z dôvodu princípu kontradiktórnosti a koncentrácie konania. Namietal, že v kontexte všetkých "okolností veci" o ukracujúcom úmysle dlžníčky vedel a podieľal som sa na ňom, s poukazom na to, on i dlžníčka sme boli oslobodení spod obžaloby v trestnom konaní, keďže pre záver o spáchaní trestného činu sa vyžaduje preukázanie iných zákonných podmienok, než pre vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu. Trestný súd vykonal na túto okolnosť podstatne rozsiahlejšie dokazovanie, ako bolo vykonané v dokazovaní pred súdom prvej inštancie v tomto konaní (ak vôbec pripustíme fakt, že bolo vykonané) a na jeho záveroch ustálil, že zmluva o pôžičke nebola uzavretá ako fiktívny úkon a preto konaním dlžníčky a žalovaného nedošlo ku konaniu smerujúcemu a naplňujúcemu poškodenie alebo ukrátenie veriteľa.

3. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že plnomocenstvo môže byť udelené ako jednostranný právny úkon, a preto nedostatok prijatia plnomocenstva zo strany advokátskej kancelárie na takomto plnomocenstve nemôže mať vplyv na právnu účinnosť podaní vykonaných advokátskou kanceláriou G. Lehnert, s. r. o. v tomto konaní, keďže aj zo samotných podaní jasne vyplýva prejav vôle advokátskej kancelárie konať v mene splnomocniteľky (žalobkyne). Súd postupoval správne a všetky dôkazy náležite vyhodnotil postupom predpokladaným podľa CSP. Bola to práve žalobkyňa, ktorá vo svojom podaní predložila dôkaz o právoplatnom skončení konania vedeného Okresným súdom Malacky, sp. zn. 30C/44/2018. Nemožno sa však stotožniť s tvrdením žalovaného, že sa jedná o vec už rozhodnutú, keďže je zrejmé, že žalobkyňou v tomto konaní bola p. J. E., osoba odlišná od žalobkyne. Už len z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty veci už rozhodnutej. Zároveň z rozsudku nevyplýva, že by konajúci súd posúdil Kúpnu zmluvu zo dňa 22.3.2018 ako neplatný právny úkon. Práve naopak, posúdil ju ako platný právny úkon a aj preto považuje žalobkyňa toto tvrdenie žalovaného za zavádzajúce, keďže je v priamom rozpore s odôvodnením súdu v bodoch 122. a 123. rozsudku. Je pravdou, že súd uviedol, že ak žalobkyňa preukáže, že úmysel dlžníčky O. L. Š. ukrať svojho veriteľa bol žalovanému známy, súd žalobe vyhovie, nie je rozhodujúce, či mala úmysel dlžníčka žalobkyňu ukrať, pretože to z hľadiska ust. § 42a ods. 2 OZ nemá relevanciu. Žalovaný však neuvádza, že v rámci tohto konštatovania súd prvej inštancie taktiež podotkol, že doterajšie dôkazy predložené žalobkyňou sú len nepriamymi dôkazmi. Žalobkyňa v nadväznosti na uvedené vo svojom podaní zo dňa 17.3.2025 poukázala na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. augusta 2020, sp. zn. 3Obdo/10/2020, ktoré bolo zverejnené v Zbierka stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 6/2021 pod č. 64/2021, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že práve nepriame dôkazy je konajúci súd povinný vyhodnocovať. Vzhľadom na uvedené sa žalobkyňa javí logické, že konajúci súd mohol počas konania zmeniť predbežný právny názor. Na túto skutočnosť, však žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval, okrem zápisnice pojednávania, na ktorom bol oslobodený z pod obžaloby ďalšie dôkazy nenavrhol predložiť, a to aj napriek zásadám, ktorými sa riadi civilný sporový poriadok. Žalovaný okrem konštatovania, že došlo k jeho oslobodeniu neuviedol čo predmetnou zápisnicou sleduje, nepoukázal na žiadne iné závery ani na vykonané dokazovanie v trestnom konaní. Súd prvej inštancie už pri návrhu žalobkyne na prerušenie konania konštatoval, že tomuto návrhu nevyhovie z dôvodu, že v uvedenom trestnom konaní je podstatne iná dôkazná situácia ako bola v konaní vo veci samej. Vnútorň pociť žalovaného, že zákonný sudca nekonal a nerozhodol nestranné a nezajato je iba subjektívny, pravdepodobne vyvolaný neúspechom v spore. Bola to práve žalobkyňa, ktorá zo zápisníc z trestného konania poukázala na dôležité skutkové závery. Žalovaný v tomto smere ostal pasívny a nad rámec jeho písomných vyjadrení ďalšie skutkové tvrdenia ani dôkazy v konaní neprodukoval. Dôkazy, ktoré neboli vykonané boli navrhované výlučne žalobkyňou. Žalobca v konaní ostal pasívny, nevyužíval prostriedky procesného útoku a obrany ani sa nevyjadroval k návrhom žalobkyne, tie dokonca označil za nehospodárne. Až prvý krát v odvolacom konaní využíva prostriedky procesného útoku a obrany, ktoré mohol využiť už pred súdom prvej inštancie, napr. že svedkyňa W. Č. sa vyjadrila, že dlžníčka L. Š. mala finančné problémy po rozvode a že L. Š. s ňou spoločne prevádzkovala vinotéku v H.. Pasivitu žalovaného teda nemožno zhojiť tvrdeniami, že súd nekonal zvláštnej iniciatívy v jeho prospech. Práve takýmto konaním by podľa názoru žalobkyne došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd však ostal nestranný a pokiaľ žalovaný svoje právo predkladať skutkové tvrdenia a dôkazy v rámci jeho procesnej obrany nevyužil je povinný znášať nepriaznivý dôsledok, teda neúspech v spore. Súd tak na pojednávaní nariadenom na 31.10.2024, ako aj 24.3.2025 vyzval strany či majú návrhy na doplnenie

dokazovania, oboznámil strany konania o tom ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Rozhodnutie vo veci samej sa teda nedá považovať za arbitrárne čo preukazuje aj rozsah samotného rozsudku. Žalobkyňa už vo svojom vyjadrení zo dňa 20.3.2023 spochybnila pravosť výziev, resp. skutočnosť, že boli vyhotovené v danom čase. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa spochybnila aj ich skutočné doručenie dlžníčke. Žalovaný sa ani vo svojom odvolaní nevie vierohodne vysporiadať s tým prečo na týchto výzvach uvádzal rôzne adresy, neuviedol čo ho viedlo k presvedčeniu, že sa dostanú do dispozície dlžníčky a nepredložil ani dôkaz o ich skutočnom doručení, o ich odoslaní a ani potvrdenie, že by mu akýmkoľvek spôsobom ich doručenie dlžníčka potvrdila. Žalovaný ani v odvolacom konaní nie je objektívne schopný uniesť tak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno. Za zavádzajúce tiež považovala konštatovanie žalobcu, že súd nevyhodnotil jednotlivé dôkazy správne v súvislosti s tým, že vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že dlžníčka nikdy nemusela pracovať. Skutočnosť, že dlžníčka bola zamestnaná u jej bývalého manžela, ktorý hradil všetky výdavky rodiny v tomto konaní bola preukázaná, a to aj závermi v samotnom trestnom stíhaní a rovnako ich zohľadnil aj súd v bode 137. rozsudku. Vyšetrovateľ sa pri vznesení obžaloby veľmi detailne zaoberal majetkovými pomermi bývalého manžela dlžníčky, ktoré preukazujú spolu s vyhláseniami predloženými žalobkyňou práve tú skutočnosť, že rodina dlžníčky L. Š. bola zabezpečená z prostriedkov jej bývalého manžela. Práve takáto selekcia skutočného stavu preukazuje mieru detailu, akým súd vyhodnocoval jednotlivé dôkazy vo vzájomných súvislostiach. Za správne tiež považovala aj samotné vyhodnotenie výpovede svedkyne W. Č.. Súd sa pomerne rozsiahlo vyjadril, akým spôsobom tieto výpovede hodnotil. Pokiaľ mal žalovaný iný názor mohol navrhnúť súdu výsluch tejto svedkyne aj v tomto konaní čo však neurobil. Zároveň žalovaný nepredložil žiadne dôkazy okrem samotnej zmluvy o tom, že pôžička bola poskytnutá. Nepreukázal, že by v danom čase disponoval dostatkom finančných prostriedkov na poskytnutie takejto pôžičky. Samotná žalobkyňa spochybnila reálne odovzdanie peňažných prostriedkov, pričom uviedla, že sa jedná o vyvrátenú domnienku a samotné prehlásenie v zmluve bez ďalšieho nemôže súžiť ako dôkaz o skutočnom odovzdaní. Žalovaný však žiadne dôkazy počas konania pred súdom prvej inštancie neprodukoval. Pokiaľ tvrdí, že o odovzdaní pôžičky vedeli ďalší svedkovia ich výsluch nenavrhol. Vo svojom odvolaní využíva prostriedky procesného útoku, ktoré mohol použiť už skôr, pričom tak nekonal a z tohto dôvodu sú v odvolacom konaní ako novoty neprípustné. Nedostatok aktivity aj vzhľadom na predmet konania nemožno zhojiť len konštatovaním ak by o zmene právneho názoru vedel navrhol by ďalšie dôkazy, keďže na predloženie dôkazov dostatok možnosti počas celého konania mal. Súd na pojednávaní dňa 31.10.2024 určil, ktoré tvrdenia strán čo považuje za sporné a nesporné. Jediné nesporné tvrdenie bolo označené samotné uzatvorenie kúpnej zmluvy zo dňa 23.3.2018. Žalobkyňa preto považovala tieto tvrdenia žalobcu za zavádzajúce, keďže poskytnutie pôžičky bolo medzi stranami sporné. Žalovaný až v odvolacom konaní ďalej spochybňuje, že dlžníčka disponovala vlastnými zdrojmi vo výške 301 000 EUR, napriek tomu, že ich žalobkyňa predložila už ako dôkaz vo svojom vyjadrení zo dňa 20.3.2023. Podľa nej však dostatočne preukazujú tú skutočnosť, že dlžníčka L. Š. disponovala v období od 2011 do 2018 dostatočnými finančnými prostriedkami na splatenie dlhu voči žalovanému, tento údajný dlh však nesplátila. Súd sa dostatočne vysporiadal a vo vzájomných súvislostiach zdôvodnil skutkový stav, ku ktorému dospel. Súd pri posudzovaní okolností aplikoval právne záväzné rozhodnutie Najvyššieho súdu, v zmysle ktorého aj značne podhodnotený predmet zmluvy môže byť vyhodnotený ako dôvod na úspešné odporovanie ukracujúceho právneho úkonu. Súd prvej inštancie dostatočne zdôvodnil prečo pri stanovení hodnoty sporných nehnuteľností túto ustanovil na 262 196 EUR, keďže táto hodnota vyplýva práve z posudku, ktorý do konania predložil žalovaný. Z dôkazov predložených v konaní, najmä zo záveru znalca, ktorého posudok predložila žalobkyňa pritom vyplýva akým spôsobom je možné ponížiť hodnotu predmetu zmluvy. Subjektívne presvedčenie žalovaného, že niektorý z dôkazov má vyššiu právnu silu v tomto konaní nie je relevantné. Za účelové tiež považovala tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s princípom voľného hodnotenia dôkazov. Aj z odôvodnenia súdu vyplýva, že súd de facto vykonal dokazovanie zo všetkých žalovaným predložených dôkazov, z odôvodnenia vyplýva, že sa zaoberal všetkými skutkovými tvrdeniami, ktoré žalovaný súdu prvej inštancie predložil. Súd správne konštatoval, že na rozdiel od žalovaného si žalobkyňa za účelom zabezpečenia svojich pohľadávok dala vystaviť zmenky. Žalovaný ďalej namieta, že v konaní nebolo preukázané, že dlžníčka nemala iný majetok. Túto skutočnosť žalovaný prvý krát namieta až vo svojom odvolaní, pričom spornosťou existencie iného majetku sa súd prvej inštancie zaoberal v bode 46. rozsudku. Žalovaný pomerne rozsiahlo vo svojom odvolaní používa novoty, prostriedky procesného útoku, ktoré mohol v konaní pred súdom prvej inštancie použiť, avšak nepoužil. Počas celého konania, ako vyplýva aj zo samotného odvolania bola procesná obrana založená na skutočnosti, že žalobkyňa nebude objektívne schopná predložiť dôkaz o tom, že žalovaný mal o úmysle dlžníčky ukrátiť žalobkyňu vedomosť. Ako však konštatoval vo svojom Uznesení aj Najvyšší súd takáto procesná obrana je nedostatočná. Na použitie

novôt nie sú splnené procesné podmienky, keďže ani žalovaný riadne nezdôvodňuje prečo už v konaní pred súdom prvej inštancie nevyužil tieto prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. Neplatnosť kúpnej zmluvy súdom konštatovaná nebola. Súd prvej inštancie konštatoval neplatnosť údajného jednostranného úkonu žalovaného - započítania pohľadávky, ktoré bolo vykonané až neskôr. Na základe uvedeného súd prvej inštancie správne ustálil, že v danom prípade sa jednalo o simulovaný právny úkon, keďže kúpna cena nikdy uhradená nebola. Následne správne určil, že takéto konanie mohlo byť možné len v prípade ak žalovaný o úmysle ukrátiť veriteľa dlžníčky vedel, čím dochádza k naplneniu dôvodu odporovateľnosti v zmysle ust. § 42 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nemôže obstať tvrdenie žalovaného, že pred trestným súdom bolo vykonané podstatne rozsiahlejšie dokazovanie a preto je možné tieto nedostatky zhojiť tým, že predloží rozsudok v trestnej veci. Pojednávania v trestnom konaní boli vykonávané priebežne, súbežne skonanim pred súdom prvej inštancie. Bola to práve žalobkyňa, ktorá predkladala zápisnice a iné dôkazy z trestného konania na podporu svojich tvrdení. Žalovaný v tomto smere ostal nečinný, a to napriek tomu, že na prvom pojednávaní dňa 31.10.2024 súd skonštatoval, že pokiaľ chcú strany sporu predložiť skutočnosti, ktoré vyplynuli z trestného konania majú ich predkladať sami. Vzhľadom princíp koncentrácie konania, ako aj na zjavnú vôľu súdu prvej inštancie nečakať na závery z trestného konania o čom boli strany sporu informované na prvom pojednávaní vo veci bolo v súlade so zásadou hospodárnosti konania práve na žalovanom, aby súdu predkladal všetky rozhodujúce skutočnosti sám. Žalovaný však nekonal čo malo za dôsledok neúspech v spore. Vzhľadom na vyššie uvedené považovala rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne a navrhla ho potvrdiť.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej (vyhovujúcej) časti a v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal nárokom žalobkyne, ktorým sa domáhala vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu, z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobkyňa preukazovala opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Na jeho posúdenie si zadovážil potrebné dôkazy, ktoré vykonal zákonom predpísaným spôsobom a správne ich aj vyhodnotil. Jeho skutkové závery sú dostatočne podložené výsledkami vykonaného dokazovania. Vec posúdil správne aj po právnej stránke, keď jeho právne závery vychádzajú zo správnej aplikácie ako i výkladu právnych predpisov a plne korešpondujú aj so závermi vyplývajúcimi z doterajšej súdno-aplikačnej praxe. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že prevodom nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy došlo k zmareniu reálnej možnosti vymoženia pohľadávky žalobkyne, a preto je voči nej neúčinná, plne stotožňuje. Žalovaný v podanom odvolaní neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia, a ani takými, ktoré by nebol súd prvej inštancie uvažil, z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty, nie sú spôsobilé prívodiť iné právne posúdenie danej veci.

6. Odvolanie žalovaného proti výroku I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodu, že tento je nesprávny, keďže návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Malacky pod sp. zn. 30C/44/2018 a právoplatného skončenia konania vedeného Mestským súdom v Prahe pod sp. zn. 56Cm/20/2018, nepodala žalobkyňa ale žalovaný, posúdil odvolací súd ako návrh žalovaného na opravu napadnutého výroku, o ktorom rozhodne súd prvej inštancie.

7. Pokiaľ žalobkyňa prostredníctvom spoločnosti G. Lehnert, s.r.o. predložila súdu plnomocenstvo zo dňa 09.12.2022, a absentuje v ňom prijatie splnomocnenia spoločnosťou G. Lehnert, s.r.o. a rovnako absentuje podpis konateľa menovanej spoločnosti, odvolací súd sa stotožnil so žalobkyňou, že plnomocenstvo je jednostranným právnym úkonom, ktorým splnomocniteľ prejavu vôľu, aby splnomocnenec robil v jeho mene úkony, a preto absencia jeho prijatia zo strany splnomocneného zástupcu nemá za následok neúčinnosť procesných úkonov vykonaných v mene žalobkyne v tomto konaní.

8. Žalovaný nepoukazuje na konkrétne dôkazy a preukázané tvrdenia žalovaného, ktoré mal podľa neho konajúci súd doslova odignorovať vo svojom odôvodnení a vôbec sa nimi v rozsudku nevyšporiadať.

Nedôvodne namieta, že súd prvej inštancie bez ďalšieho si svojvoľne osvojil a doslova vykonštruovane prispôbil iba tvrdenia žalobkyne, a bez akejkolvek opory v tvrdeniach strán sporu a v rozpore s nimi a zákonom posudzoval platnosť právnych úkonov navzdory tomu, že táto otázka ako res iudicata už bola vyriešená v iných súdnych konaniach (Okresný súd Malacky a Obvodný súd pre Prahu 5) s opačnými závermi, ku ktorým nesprávne dospel konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd nezistil, že by otázka platnosť kúpnej zmluvy bola záväzne pre strany sporu vyriešená rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 30C/44/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/131/2020, ktorým bola žaloba zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Pokiaľ v konaní pred Obvodným súdom pre Prahu 5 sp. zn. 38T/118/2023 bol žalovaný právoplatne spod obžaloby oslobodený, uvedený trestný oslobodzujúci rozsudok nebol pre konajúci súd právne záväzný v zmysle § 193 C.s.p.

9. V prejednávanej veci odvolací súd nezistil žiadne také kvalifikované skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vzbudiť odôvodnené pochybnosti o nezaujatosti zákonného sudcu pri prejednávaní a rozhodovaní pridelenej veci. Nebol ničím objektivizovaný pomer sudcu k sporu spočívajúci v tom, že by mal záujem na určitom výsledku rozhodnutia v danej veci alebo že by získal o veci poznatky iným spôsobom než z úradnej činnosti. Nemožno konštatovať, že by získal zákonný sudca taký pomer k stranám sporu, ktorý by vzbudzoval dôvodné pochybnosti o tom, že bude môcť nestranne a spravodlivo rozhodnúť. Hodnotenie správneho procesného postupu nepatrí stranám, jeho správnosť je oprávnený posudzovať jedine inštančne nadriadený súd pri preskúvaní meritórneho rozhodnutia vydaného v danej veci, a to na základe podaných opravných prostriedkov. Pokiaľ teda konajúci súd v priebehu konania vzhľadom na vykonané dokazovanie zmenil svoj predbežný právny názor, neodôvodňuje to naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 356 ods. 1 písm. c) C.s.p. Len na základe žalovaným tvrdených skutočností o správaní sa zákonného sudcu nemožno vyvodiť presvedčenie o tom, že sudca postupoval voči žalovanému spôsobom prekračujúcim vecný a profesionálny rámec, alebo spôsobom naznačujúcim možnosť, že nemá k nemu neutrálny vzťah. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v okolnostiach danej veci nedospel k záveru, že by existoval relevantný dôvod pochybovať o nestrannosti zákonného sudcu pre prejednávaní a rozhodovaní danej veci. Na vylúčenie sudcu nemôžu stačiť pocity (subjektívne hľadisko) strany sporu ; názor na to, či u namietaného sudcu je daný dôvod vylúčenia, musí byť vždy jasne postavený na dôvode založenom na zákonných možnostiach, z ktorého vyplývajú pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu. Nie je síce treba na vylúčenie sudcu, aby bola preukázaná jeho zaujatosť, to však neznamená, že pre jeho vylúčenie postačia akékoľvek subjektívne pochybnosti, domnienky, dohady či tvrdenia o jeho nezaujatosti. K takým pochybnostiam musí byť objektívny dôvod, ktorý je daný iba vtedy, ak sa zistí dostatočne intenzívny vzťah sudcu k sporu, k stranám sporu alebo ich zástupcom a charakter tohto vzťahu reálne (z objektívneho hľadiska) spochybňuje schopnosť sudcu nestranne a nezávisle o veci rozhodnúť. S poukazom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že žiadny takýto vzťah sa u namietaného sudcu nezistil.

10. Žalovaný tiež nedôvodne argumentuje porušením jeho práva na spravodlivý súdny proces a nevykonania navrhovaného dokazovania s poukazom na dôkazné návrhy žalobkyne, ktoré nepovažoval za potrebné konajúci súd vykonať. Súd prvej inštancie vykonal všetky žalovaným navrhované dôkazy, žalovaný na pojednávaní dňa 24.3.2025 uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, a preto nedôvodne namieta, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci. So zreteľom na uvedené odvolací súd nezistil v súvislosti so žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie označenými a súdom prvej inštancie aj vykonanými dôkazmi v postupe súdu prvej inštancie žiadnu takú vadu či pochybenie, ktoré by mohli mať za následok nesprávnosť či predčasnosť jeho rozhodnutia, prípadne neúplnosť zisteného skutkového stavu.

11. Odvolací súd dospel k záveru, že skutkový záver súdu prvej inštancie, že dlžníčka bola finančne zabezpečená a nežila v nedostatku, manžel jej zabezpečoval úhradu všetkých potrieb, pôsobila ako veľmi majetná osoba, nemusela pracovať, žila z prostriedkov zabezpečených manželom, a že o pôžičke voči žalovanému sa dlžníčka nikomu nezmenila, je spoľahlivo podložený výsledkami vykonaného dokazovania. Pokiaľ žalovaný namietal, že tieto svoje závery konajúci súd vyvodil z písomných vyhlásení priateľiek dlžníčky aj žalobkyne a nemal ich žiadnym iným dôkazom preukázané, neuviedol, aké konkrétne dôkazy ním navrhované mal konajúci súd vo vzťahu k uvedeným zisteniam vykonať, keď sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhol vykonať a ani sa k týmto listinným dôkazom v priebehu konania aktívne nevyjadroval.

12. Žalobkyňa v tomto smere uniesla dôkazné bremeno, keď preukázala, že dlžníčka nebola odkázaná v roku 2011 na poskytnutie pôžičky v tak vysokej sume žalovaným, a preto konajúci súd so zreteľom na nadbytočnosť ako i neprimeranosť ďalších žalobkyňou navrhovaných dôkazov, jej návrh na doplnenie dokazovania zamietol. Žalovaný nenáležite namieta, že konajúci súd mal na preukázanie tvrdení žalobkyne vykonať aj ďalšie ňou navrhované dôkazy, keď sám žalovaný v tomto ohľade žiadne dôkazy nenavrhol.

13. Súd dôkladne vyhodnotil výpoveď svedkyne W. Č. a pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že súd nevyhodnotil, že sa vyjadřila, že dlžníčka L. Š. mala finančné problémy po rozvode a že L. Š. s ňou spoločne prevádzkovala vinotéku v H., nie je zjavné, v kontexte akých právne významných skutočností mal konajúci súd opomenúť tieto dôkazy vyhodnotiť, keď relevantné bolo zisťovanie odkázanosti dlžníčky žalobkyne na pôžičku v sume 120 000 eur ku dňu 24.6.2011. Nie je zjavné, v akých súvislostiach mal konajúci súd zohľadniť skutočnosť, že dlžníčka mala zrušené BSM od roku 2005 a zmluvu o pôžičke so žalovaným uzavrela v roku 2011, t. j. ešte predtým ako predala rodinný dom v W..

14. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd sa nezaoberal skutočnosťou, že žalobkyňa, J. E. a dlžníčka boli dlhoročné priateľky a J. E. a žalobkyňa požičiavali L. Š. peniaze za účelom ich investovania pod menom L. Š. už od roku 2015, kedy z takto investovaných finančných prostriedkov prijímali od L. Š. výnosy a priebežne mali vrátené aj sumy vo výške požičanej istiny, že problém nastal až vtedy, keď kontaktná osoba dlžníčky pán E. D., ktorý pre L. Š. zabezpečoval investície a ich zhodnocovanie, zmizol, začal sa zdržiavať na neznámom mieste a prijaté prostriedky/vklady nevrátil a prestal vyplácať z nich aj výnosy, odvolací súd konštatuje, že uvedené skutočnosti, nemajú za následok spochybnenie správnosti záveru súdu prvej inštancie, že dlžníčka L. Š. a jej potreby boli financované z prostriedkov jej manžela, resp. od roku 2013 jej bývalého manžela.

15. V konaní nebolo dôkazne podložené ani tvrdenie žalovaného, že obidvom veriteľkám bola časť ich pohľadávky medzičasom vrátená. Žalovaný neopodstatnene namieta, že bez náležitého dokazovania konajúci súd dospel k zjavne arbitrárnym a povrchným záverom a na ich nedostatočnom základe aj rozhodol.

16. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd nesprávne vyhodnotil aj vystavenie vlastných zmienek L. Š. voči žalobkyňi a veriteľke J. E., keď tieto označuje ako zmenky zabezpečujúce pôžičku dlžníčky, odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie jasne uviedol, že išlo o vlastné zmenky a napokon samotný žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe na strane 4 zmenky spomína ako zabezpečovanie, keď spochybňuje či slúžili výhradne na zabezpečenie záväzku dlžníka zo zmluvy o pôžičke alebo tomu bolo inak. Nedôvodne preto vytyka konajúcemu súdu, že konštatoval zabezpečenie záväzku dlžníčky vlastnou zmenkou.

17. Ukracujúci úmysel dlžníčky správne súd prvej inštancie vyhodnotil i so zreteľom na zaznamenaný telefonický rozhovor dlžníčky so žalobkyňou, v ktorom sa dlžníčka zjavne vyhýbala uviesť žalobkyňi bližšie informácie o predaji nehnuteľností žalovanému, ako i preukázané vyjadrenie dlžníčky, že nemôže rodičov vyhodiť z domu, v rozpore s ktorým následne dlžníčka predá rodinný dom získaný darom od rodičov žalovanému, ako na to poukázal súd prvej inštancie, "spolu s rodičmi".

18. Žalovaný nedôvodne vytyka konajúcemu súdu, že svedkyňa Č. nebola osobne vypočutá v tomto konaní, nič mu totiž nebránilo jej výsluch navrhnuť, keď nepovažoval za hodnoverné jej písomne zaznamenané výsluchy v trestnom konaní predložené žalobkyňou. Fiktívnosť pôžičky svedkyňa výslovne potvrdila a nie je smerodajné, ako ju v kontexte vykonaného dokazovania v trestnom konaní v konečnom dôsledku vyhodnotil trestný súd.

19. Žalobkyňa produkovanými dôkazmi spochybnila skutočnosť, že k odovzdaniu pôžičky dňa 24.6.2011 došlo tak, ako to malo byť uvedené v zmluve o pôžičke. Dôkazne podložila svoje tvrdenia, že pôžička bola fiktívna a že nedošlo k jej skutočnému odovzdaniu, nakoľko dlžníčka nebola odkázaná na jej poskytnutie v roku 2011 napriek úrazu jej manžela. Bolo preto na žalovanom preukázať, že skutočne disponoval hotovosťou, ktorú mal dlžníčke odovzdať. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že bol spoločníkom a konateľom mediálnej agentúry, posúdil odvolací súd ako neprípustné novoty, rovnako ako jeho tvrdenie, že v trestnom konaní existenciu pôžičky potvrdili dvaja osobne vypočutí svedkovia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný sa odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) C.s.p. v

podanom odvolaní neuplatnil a neuviedol z akého dôvodu ich bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d) C.s.p.)

20. V konaní pred súdom prvej inštancie žalovaný účinne nepoprel žalobkyňou tvrdené a dôkazne podložené skutočnosti, že dlžníčka mala disponovať vlastnými finančnými prostriedkami vo výške 114.000 eur, ktoré získala z celkových investícií vo výške 187.000 eur v období od 20.8.2015 do 31.8.2017 a kúpnu cenou za odpredaj domu v roku 2012, a ich namietanie a spochybňovanie až v odvolaní posúdil odvolací súd ako účelové.

21. Žalobkyňa spochybňovala reálnosť poskytnutia pôžičky žalovaným ako i reálnosť výziev na vrátenie pôžičky, a preto žalovaný nedôvodne argumentuje, že išlo o nesprávny a nezákonný záver, že keďže nemal súd za preukázané, že ním doručené výzvy dlžníčke na úhradu svojej pohľadávky boli skutočne doručené, bez ďalšieho spochybnil vierohodnosť samotných výziev a ich doručenie.

22. Záver súdu prvej inštancie, že dlžníčka nikdy nemusela pracovať v kontexte toho, že by potrebovala si zarábať, je rovnako podložený vykonanými dôkazmi. Konajúci súd uviedol, že dlžníčka bola nezamestnaná v čase prevodu nehnuteľností, čo bolo v roku 2018. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že dlžníčka sa starala o 3 deti a fakticky nikde nepracovala, do práce reálne nedochádzala, a preto správne ustálil, že zárobkovú činnosť nevykonávala, resp. táto bola len v symbolickej výške 10.000 Kč mesačne. Preto závery konajúceho súdu nie sú v rozpore s rozhovorom dlžníčky a žalobkyne, z ktorého vyplýva, že k 31.01.2018 dlžníčke skončil pracovný pomer a od 01.02.2018 je nezamestnaná.

23. Žalovaný nedôvodne namieta, že súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia "skutočný motív" dlžníčky bližšie nevysvetľuje. Odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že nešlo o skutočný predaj, ani o situáciu, že by predajom dlžníčka skutočne niečo získala, oprel svoje úvahy o viaceré zistené skutočnosti, ktoré mali podklad vo vykonanom dokazovaní, a to, že ich následne vyhodnotil ako skutkové okolnosti vymykajúce sa z rámca obvyklého/bežného chodu vecí, nešlo o pocity, nepodložené pochybnosti a subjektívne presvedčenia.

24. Žalovaný vytýkal konajúcemu súdu, že v priebehu konania nekonštatoval zmenu právneho názoru na vec a tým aj zmenu predbežného právneho posúdenia, a teda nevyslovil, že za spornú skutočnosť považuje aj poskytnutie samotnej pôžičky a ak by tomu tak bolo, uvedenú skutočnosť by preukazoval a navrhol by vykonanie dokazovania na potvrdenie svojich tvrdení. Súd prvej inštancie postupoval podľa § 181 ods. 2 C.s.p., keď na prvom pojednávaní dňa 31.10.2024 určil, čo považuje za sporné a tiež, aký je jeho predbežný právny názor, ktorým však nebol viazaný a bol tak oprávnený v priebehu konania zmeniť svoj predbežný právny názor vzhľadom na ďalšie argumenty strán a vykonané dôkazy, z ničoho mu však nevyplývala povinnosť strany o ňom upovedomiť. To, že žalovaný predpokladal iné meritórne rozhodnutie, ho nezbavilo povinnosti predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie všetky potrebné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

25. Žalovaný ďalej poukazoval na to, že jediným relevantným a dôveryhodným dôkazom o skutočnej hodnote nehnuteľnosti v čase uzavretia kúpnej zmluvy možno považovať ním predložený znalecký posudok, v ktorom je riadne vyčíslená hodnota vecného bremena, ktorým je nehnuteľnosť stále doposiaľ zaťažená. Možno sa stotožniť s argumentáciou žalovaného, že na trhu s nehnuteľnosťami výrazne ovplyvňujú ceny nehnuteľností ťarchy a práva tretích osôb, ktoré obmedzujú užívania schopnosť nehnuteľnosti jej vlastníkom, disponovanie s nehnuteľnosťou resp. túto priamo znižujú. Žalovaným predložený znalecký posudok odzrkadľuje všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že pokiaľ ide o hodnotu pozemku parc. č. XXXX/XX o výmere 934 m², ku ktorému bolo už dňa 6.7.2018 zrušené vecné bremeno, by jeho hodnota bez zaťaženia vecným bremenom predstavovala; vzhľadom na použitý redukujúci koeficient 0,5; sumu 67.049,22 eur. Na základe úvah konajúceho súdu, že nešlo o reálny prevod, pretože prinajmenšom v časti parcely č. XXXX/XX nebolo úmyslom zmluvných strán previesť tento pozemok ako zaťažený vecným bremenom, je potrebné uvažovať o cene stavieb v sume 71.855,18 eur a pri pozemkoch je potrebné cenu za pozemky 67.049,22 eur zvýšiť o reálnu hodnotu pozemku parc. č. XXXX/XX na cenu bez zohľadnenia vecného bremena, teda 68.032,56 eur, a preto je celková hodnota nehnuteľností 172.920,68 eur. Nemožno preto za nesprávny považovať skutkový záver súdu prvej inštancie, že dojednaná kúpna cena bola účelovo podhodnotená. Tento skutkový záver súdu prvej inštancie však

nemal sám o sebe zásadný dopad na skutkový záver súdu prvej inštancie, že zápočet vykonaný listom zo dňa 22.5.2018 je neplatný a z ktorého následne vyvodil aj svoje právne závery. Poukaz na skutočnú hodnotu nehnuteľnosti už len použil podporne (ako jeden z viacerých nepriamych dôkazov) v bode 126 odôvodnenia rozsudku vo vzťahu k podpore záveru o neplatnosti zápočtu vyvedeného z ďalších dôkazov. Žalovaný sám nenavrhol vo vzťahu k ustálenou hodnoty znalecké dokazovanie, a preto nedôvodne vytyka konajúcemu súdu svojvôľu, keď zamietol návrh žalobkyne na zosúladenie tvrdení znalcov a vychádzal len z tých dôkazov, ktoré strany v konaní predložili.

26. Žalovaný však dôvodne namieta, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu skutkovému záveru, že vymáhateľná pohľadávka žalobkyne je tvorená aj pohľadávkou, ktorá bola na ňu postúpená od veriteľky J. E.. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožnil so žalovaným, že bolo potrebné vychádzať len z výšky pohľadávky žalobkyne, ktorú žalobkyňa evidovala voči dlžníčke v čase uzavretia spornej kúpnej zmluvy.

27. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy (2018) mohol vedieť len o úmysle dlžníčky ukrátiť žalobkyňu pokiaľ ide o výšku vymáhateľne pohľadávky žalobkyne v sume 3.100.000 Kč, poukazuje odvolací súd na to, že žalobkyňou bolo postačujúce preukázať, že jej dlžníčka mala dlhy a že žalovaný vedel/mohol vedieť o jej úmysle právnym úkonom kúpnej zmluvy ukrátiť uspokojenie pohľadávky veriteľa, resp. aspoň jedného z viacerých veriteľov dlžníčky; okolnosť, či úmysel dlžníčky ukrátiť veriteľa smeroval tiež k ukráteniu pohľadávky žalobkyne, pritom nie je rozhodný.

28. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalovaného, že skutkové zistenie bez náležitej opory vo vykonanom dokazovaní, náležitom posúdení a zohľadnení všetkých dôkazov je konštatovanie, že pôžička od žalovaného neexistovala a že v tejto súvislosti súd odignoroval ním predkladané dôkazy, nevykonal dokazovanie, toto skutkové zistenie ustálil len na základe tvrdení žalobkyne, ktoré si však selektívne prispôbil a demagogicky vyhodnotil. Rovnako nenáležite namieta záver súdu, že existoval u dlžníčky úmysel ukrátiť veriteľa.

29. Skutočnosť, či sa dlžníčka zaviazala splatiť svoj dlh žalobkyňi z výnosu predaja nehnuteľnosti na Slovensku (ako to konštatuje súd) alebo išlo len o subjektívnu domnienku žalobkyne, nepovažoval odvolací súd za rozhodujúcu skutočnosť pre posúdenie neplatnosti zápočtu. Opodstatnenosť tvrdenia žalobkyne, že pôžička mala byť uspokojená z majetku dlžníčky získaného od rodičov, však potvrdzuje nahrávka zo dňa 2.4.2018, v ktorej žalobkyňa vytykala dlžníčke, že jej sľúbila, že keď bude problém, tak predá nehnuteľnosti, pričom dlžníčka tento prísľub nijakým spôsobom nenamietala.

30. Odvolací súd považoval za správny aj záver súdu, že k úhrade kúpnej ceny zápočtom nedošlo. Pre správne právne posúdenie veci konajúci súd správne zameral svoje dokazovanie na opodstatnenosť tvrdení žalobkyne o tom, že dlžníčka neobdržala žiadnu kúpnu cenu za predaj nehnuteľností žalovanému na základe jednostranného zápočtu kúpnej ceny so záväzkom dlžníčky na vrátenie pôžičky. Správne skutkovo ustálil na základe listinných dôkazov - vyhlásenia H. B., R. P. a výpovede W. Č., ktoré dlžníčku v rozhodnom období (po úraze v roku 2011 ako i po rozvode v roku 2013) osobne poznali, že dlžníčka vystupovala ako finančne zabezpečená osoba svojím manželom, a že pracovať preto nemusela. Dlžníčka žalobkyne tak nebola 24.6.2011, keby malo dôjsť k poskytnutiu pôžičky žalovaným, odkázaná na jej poskytnutie na potreby domácnosti v sume 120.000 eur. Uvedená skutočnosť zásadným spôsobom spochybňuje potvrdenie o odovzdaní a prevzatí peňazí v zmluve o pôžičke. Manžel dlžníčky o poskytnutí pôžičky jeho dlhoročným priateľom nemal vedomosť napriek tomu, že ňou mala dlžníčka pokryť starostlivosť o domácnosť dovtedy financovanú jej manželom. Dlžníčka ani žiadnu z blízkych priateľiek o poskytnutí pôžičky neinformovala. Reálnosť odovzdania peňazí bola spochybnená aj výsluchom svedkyne Č. v trestnom konaní, ktorej dlžníčka sa priznala, že pôžička bola fiktívna, že nikdy si nič nepožičala od žalovaného a uvedené vykonala preto aby neprišla o dom. Následne po prevode nehnuteľností dlžníčka odmietala žalobkyňi uviesť za akú sumu nehnuteľnosti predala. Za tejto dôkaznej situácie bolo preto na žalovanom preukázať v konaní, že finančnou hotovosťou reálne v tom čase disponoval. V tomto smere zostal žalovaný v konaní pasívny a odvolávanie sa až v podanom odvolaní na výpovede svedkov v trestnom konaní, posúdil odvolací súd ako neprípustné novoty.

31. O úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa nasvedčujú aj skutočnosti, ku ktorým došlo pred uzatvorením kúpnej zmluvy zo dňa 23.3.2018. Na jar 2018 dlžníčka zistila, že E. D.Š., ktorý mal s dlžníčkou spoločnú investíciu, zmizol a v tom čase podala aj trestné oznámenie, súčasne žalobkyňa na ňu vyvíjala tlak

ohľadne vrátenia splatných pôžičiek. Za uvedených okolností dlžníčka uzavrela kúpnu zmluvu na predaj nehnuteľností za kúpnu cenu cca vo výške poskytnutej pôžičky s úrokmi, pričom nebolo preukázané ani to, že by zvyšok dlhu z pôžičky žalovanému uhradila. Ako na to správne poukázal súd prvej inštancie, dlžníčka argumentovala žalobkyni pokiaľ sa dovoľavala uspokojenia svojich pohľadávok z nehnuteľností tým, že nemôže rodičov vyhodiť z baráku, na druhej strane neobvykle ústretovo previedla nehnuteľnosti, získané darom od rodičov, na žalovaného spolu s "rodičmi".

32. Za obvyklé dojednanie nemožno považovať dohodu v kúpnej zmluve o lehote splatnosti kúpnej ceny 60 dní. Je rozporné tvrdenie žalovaného, že sa mal dohodnúť s dlžníčkou o uspokojení svojej pohľadávky z predaja mu nehnuteľností, pričom ju kúpil s vecným bremenom, čo však reálnu možnosť uspokojenia jeho pohľadávky z nehnuteľností vylučuje. Napriek tvrdeniu žalovaného o dohode s dlžníčkou, že uspokojí svoju pohľadávku nadobudnutím vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, nemala uvedená skutočnosť odraz v kúpnej zmluve a nedošlo ani následne k dohode o započítaní. Rovnako doručenie výzvy na plnenie žalovaným dlžníčke nebolo podporené žiadnym dôkazom; výzva zo dňa 16.10.2017 bola adresovaná dlžníčke na adresu nehnuteľnosti, ktorú už previedla 6.5.2016, jednostranné započítanie bolo dokonca adresované dlžníčke na adresu nehnuteľnosti, ktorá v tom čase už bola vo vlastníctve žalovaného. Súd prvej inštancie prihliadol tiež na to, že v čase splatnosti pohľadávky zo zmluvy o pôžičke k 31.12.2016 mala dlžníčka výnosy v sume 114.720 eur z realizovaných vkladov, napriek tomu splatnú pohľadávku žalovaného neuhradila v roku 2017. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie zastáva presvedčenie, že na základe nepriamych dôkazov možno spoľahlivo usudzovať na to, že žalovaný s dlžníčkou koordinoval svoj postup, aktívne sa podieľal na úmysle dlžníčky ukrátiť uspokojenie pohľadávok veriteľov tým, že vykonal jednostranný zápočet kúpnej ceny na neexistujúcu pohľadávku titulom vrátenia pôžičky, a preto je správny záver súdu prvej inštancie, že fiktívna zmluva o pôžičke neplatná. Treba zdôrazniť, že úmysel dlžníčky ukrátiť svojich veriteľov ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle je psychickým stavom, ktorý sám o sebe nemôže byť predmetom dokazovania, tým môžu byť iba skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu či vedomosti o ňom dôvodiť (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo 109/2007).

33. Žalovaný nenáležite namieta, že konajúci súd svojvoľne v snahe vyhovieť žalobe prijal svoj záver nielen v rozpore so zákonom ale aj s výsledkami vykonaného dokazovania a že v danom prípade bola výsledkom rozhodovacej činnosti súdu prvej inštancie svojvoľná aplikácia a výklad právnych noriem subjektom, ktorý o ich právach a povinnostiach je zákonom povolaný rozhodnúť ako nestranný arbiter. Možno prisvedčiť žalovanému, že konajúci súd svoje závery vyvodil predovšetkým z dôkazov predložených žalobkyňou, ktorá skutočnosť však nie je dôsledkom svojvoľie, ale skutočností, že žalobkyňa v konaní; na rozdiel od žalovaného; aktívne navrhovala a predkladala dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalovaný zostal v konaní pasívny a v odvolaní neprípustne argumentuje skutočnosťami z trestného konania, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, resp. novými skutočnosťami, ako i dôkazmi navrhovanými žalobkyňou, ktoré konajúci súd nepovažoval za potrebné vykonať na preukázanie jej tvrdení. Navyše je potrebné poznamenať, že žalovaný sa dovoľáva v odvolacom konaní nevykonania dokazovania (vyžiadaním výpisov z účtu obchodnej spoločnosti, osobných účtov I. Š. a výpisom zo svojich účtov), ktorého vykonanie na návrh žalobkyne sám vo svojom vyjadrení namietal.

34. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že postúpenie pohľadávok medzi žalobkyňou a J. E. je platným právnym úkonom, keď mu neodporuje žiadna dohoda dlžníčky s veriteľkou, nezaniká smrťou pohľadávka veriteľky a nie je ani v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené závery sú plne aplikovateľné aj na posúdenie platnosti postúpenia pohľadávky podľa § 524 Obč. zák. v spojení s § 525 Obč. zák. Napokon uvedený záver pre merito veci nemal zásadný význam.

35. Dlžníčka v telefonickom rozhovore so žalobkyňou priznala, že sa nehnuteľností v Kostolišti zbavila. Žalobkyňa uviedla už tu, že jej sľubovala, že keď bude problém, tak predá tie nehnuteľnosti, k čomu sa dlžníčka ohradila, že nemôže rodičov vyhodiť z baráku. V kontexte uvedeného spolu s odmietaním uviesť bližšie informácie o predaji, zhodne so súdom prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že správanie dlžníčky nasvedčuje jej skutočnému motívu vo vzťahu k realizovanému prevodu vlastníctva na žalovaného.

36. Výpoveď svedkyne Č. ohľadne tvrdenia, že dlžníčka sa jej priznala, že pôžička bola fiktívna, nikdy si nič od žalovaného nepožičala, súd prvej inštancie vyhodnotil i v kontexte jej neskoršej výpovede a tiež vo väzbe na ostatné vykonané dôkazy ako dôveryhodnú a odvolací súd nezistil v tomto smere žiadne nedostatky.

37. Správne je aj zistenie súdu, že z dokazovania nevyplývalo, že by pohľadávky žalobkyne zanikli splnením alebo inak, a teda zostali neuspokojené. Z obsahu spisu nevyplýva, že by dlžníčka mala v čase vykonania sporného právneho úkonu iný majetok, z ktorého mohla uspokojiť pohľadávku žalobkyne. Výnosy z investícií sa vzťahovali k rokom 2015/2017, kedy mala byť splatná pohľadávka žalovaného zo zmluvy o pôžičke a nie pohľadávky žalobkyne zo zmlúv o pôžičke uzavretých v roku 2017.

38. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že na základe kúpnej zmluvy strany síce prejavili vôľu zaplatiť za predaj nehnuteľností kúpnu cenu, túto však v skutočnosti zaplatiť žalovaný v úmysle nemal. Nestotožnil sa však s právnym záverom súdu prvej inštancie, že po obsahovej stránke išlo o darovaciu zmluvu. Ako na to poukazuje žalovaný v odvolaní, formálne ani obsahové náležitosti darovacej zmluvy neboli splnené vzhľadom na to, že kúpna zmluva neobsahuje písomný prejav vôle bezodplatne previesť nehnuteľnosti, ako podstatnú náležitosť. Konajúci súd však v tejto súvislosti nedospel k záveru, že kúpna zmluva je neplatným právnym úkonom, ako neplatný právny úkon správne posúdil fiktívnu zmluvu o pôžičke a na ňu nadväzujúci jednostranný zápočet žalovaného.

39. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s námietkou žalovaného, že bol spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený. Pokiaľ žalovaný predložil v odvolacom konaní (po podaní odvolania) oslobodzujúci trestný rozsudok, poukazuje odvolací súd na to, že ide o nový dôkaz, na ktorý v odvolacom konaní nie je možné prihliadnuť, nakoľko žalovaný si odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) C.s.p. neuplatnil a nepredložil uvedený dôkaz ani v rámci podaného odvolania.

40. Správne súd prvej inštancie pri svojich záveroch vychádzal z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Obdo/10/2020 uverejneného v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R č. 64/2021), v ktorom dovolací súd konštatoval, že priamo z ust. § 42a ods. 2 obč. zák., vyplýva, že konkrétna osoba, s ktorou dlžník napadnutý právny úkon uskutočnil, nemusí o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa vedieť. Ide o tzv. zavinenú nevedomosť, keď táto osoba vzhľadom na okolnosti a svoje pomery o ukracujúcom úmysle dlžníka vedieť mala a mohla, čo možno založiť aj len na nepriamych dôkazoch týkajúcich sa napadnutého právneho úkonu alebo okolností, za ktorých bol uskutočnení. Rovnako konštatoval, že pre zamietnutie žaloby pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom naopak nepostačuje, ak žalovaný iba všeobecne uvedie, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 42a ods. 2 obč. zák., prípadne že o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nevedel. Tiež z neho vyplýva, že pri preukazovaní vedomosti žalovaného o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nemusí ísť priamo o žalobcu, ale o ktoréhokoľvek veriteľa dlžníka.

41. Závery konajúceho súdu korešpondujú aj so závermi vyplývajúcimi z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 208/2019, z ktorého vyplýva, že podľa § 42a § 42b Obč. zák. možno úspešne odporovať aj ekvivalentným právnym úkonom a názor, že úspešné odporovanie takýmto právnym úkonom je bez ďalšieho vylúčené, lebo objektívne nevedú k zmenšeniu majetku dlžníka, a tak nimi k ukráteniu veriteľa z povahy veci ani nemôže dôjsť, nie je správny. V tomto smere poukazuje odvolací súd aj na rozsudok najvyššieho súdu ČR sp.zn. 21Cdo 1508/2014 uverejnený pod č. 11/2003 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk.

42. Podstata kontradiktórnosti sporového konania spočíva v tom, že strany musia dostať reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany; a zásada rovnosti, resp. princíp rovnosti zbraní, má v kontradiktórnom spore garantovať strane, aby jej bola poskytnutá rozumná možnosť obhajovať sa za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú vo vzťahu k protistrane. Súd prvej inštancie postupoval v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania a neporušil ani rovnosť strán, keď žalovanému poskytol rovnaký priestor v konaní navrhnuť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a vyjadriť sa k dôkazom predkladaných protistranou. Porušenie zásady rovnosti nemožno vyvodiť zo skutočnosti, že súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dôkazy spôsobom odlišným od predstáv žalovaného. So zreteľom na uvedené možno zhrnúť, že súd prvej inštancie správne posúdil a uplatnil zodpovednosť strán za splnenie procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia, jeho záver založený na konštatovaní o preukázaní splnenia hmotnoprávných podmienok

neúčinnosti právneho úkonu, zodpovedá kontradiktórnosti sporového konania, v rámci ktorého bolo za rovnakých procesných podmienok stranám umožnené uplatniť svoj vplyv na konečné meritórne rozhodnutie súdu realizáciou ich procesných práv navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a nadväzane na uvedenú zásadu konajúci súd zákonným spôsobom vyhodnotil procesnú aktivitu oboch strán a túto následne náležite premietol do svojich záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Z práva na spravodlivý súdny proces pre žalovaného nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, akceptoval relevantnosť ním predkladaných dôkazov a námietok, preberal podstatu jeho argumentácie a rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami.

43. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd neakceptoval argumenty na ktoré poukazoval žalovaný vo svojom odvolaní, a pokiaľ súd prvej inštancie žalobe vyhovel, rozhodol vecne správne, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

44. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté odvolacím súdom podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

45. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).